

Republika Hrvatska
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23
20000 Dubrovnik

Poslovni broj: 2 P – 1363/19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Dubrovniku, po sutkinji tog suda Kati Ogresta Jović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja ad. 1 Agitator j.d.o.o., OIB: 59771917540, Od Gaja 66, Dubrovnik, ad. 2 Fortezza Gruppo j.d.o.o., OIB: 73620714481, Josipa Pupačića 6, Dubrovnik, ad. 3 Kalamos j.d.o.o., OIB: 11551323530, Mandaljenska 6, Dubrovnik, ad. 4 Duraković j.d.o.o., OIB: 04792857884, Put od Osojnika 28, Mokošica, ad. 5 Cruiser j.d.o.o., OIB: 98234041170, Đura Basaričeka 2, Dubrovnik, ad. 6 Andreo Mozara, vl. obrta Duexpress, OIB: 84642387774, Rožat gornji 13, Rožat, ad. 7 Božo Miletić, vl. obrta Centar, OIB: 66511010000, Andrije Hebranga 24, Dubrovnik, koje zastupa punomoćnik Bojan Lujak, odvjetnik iz Dubrovnika, protiv tuženika Grada Dubrovnika, OIB: 21712494719, Pred Dvorom 1, Dubrovnik, kojeg zastupa punomoćnik Lovro Zovko, odvjetnik iz Zagreba, radi diskriminacije, nakon održane javne i glavne rasprave zaključene dana 13. studenog 2020. godine, dana 15. prosinca 2020. godine

presudio je

- I. Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva.
- II. Usvaja se tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:
"Utvrđuje se da je tuženik Grad Dubrovnik, OIB: 21712494719 povrijedio pravo tužitelja na jednako postupanje izravnom diskriminacijom temeljem njihova nečlanstva u sindikatu:
 - donošenjem Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 6/19 od 8. svibnja 2019. godine) u dijelu

kojim je propisano da se javna površina, javno dobro u općoj uporabi, dio kat. čest. 2779/2, z. ul. 3028, sve k.o. Dubrovnik, izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta (Zona D), u naravi autotaksi stajalište kolokvijalno zvano "Mala Minčeta" i "Paščara", može na korištenje dodijeliti isključivo Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik,

- donošenjem rješenja Upravnog odjela za promet od 4. lipnja 2019. godine, KLASA: UP/I-363-01/19-05/12, URBROJ: 2117/01-11-19-3 kojim je Sindikatu turizma i usluga Hrvatske, Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik odobrena uporaba izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta – u naravi autotaksi stajalište kolokvijalno zvano "Mala Minčeta" i "Paščara" te kojim je zadužen Sanitat Dubrovnik d.o.o. sklopiti ugovor o zakupu izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta u Zoni "D", u naravi autotaksi stajalište kolokvijalno zvano "Mala Minčeta" i "Paščara", sa Sindikatом turizma i usluga Hrvatske, Sindikalnom podružnicom autotaksi prijevoznika Dubrovnik, te propuštanjem ukidanja istog rješenja nakon objave rješenja Visokog upravnog suda RH broj: Usoz – 53/19-4, Usoz – 63/19-3 od 25. srpnja 2019. godine u Narodnim novinama broj 77/19,
- zabranjivanjem i onemogućavanjem korištenja izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta (Zona D), u naravi stajalište kolokvijalno zvano "Mala Minčeta" i "Paščara" nečlanovima Sindikata turizma i usluga Hrvatske, Sindikalne podružnice autotaksi prijevoznika Dubrovnik postavljanjem znaka "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik" i dopuštanjem postavljanja oglasne ploče Sindikata turizma i usluga Hrvatske, Sindikalne podružnice autotaksi prijevoznika Dubrovnik s imenima članova sindikalne podružnice kojima je jedino dozvoljeno korištenje tog parkirališta te propuštanjem njihova uklanjanja nakon objave rješenja Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: Usoz-53/19-4, Usoz – 63/19-3 od 25. srpnja 2019. godine u Narodnim novinama br. 77/2019,
- objavom priopćenja od 7. kolovoza 2019. godine na svojoj službenoj internetskoj stranici www.dubrovnik.hr i službenoj Facebook stranici www.facebook.com/city.of.dubrovnik/ kojim je relativizirao učinak rješenja Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: Usoz-53/19-4, Usoz-63/19-3 od 25. srpnja 2019. godine te ustrajao u diskriminatornim radnjama i diskriminiranju tužitelja.

Nalaže se tuženiku Gradu Dubrovniku, OIB: 21712494719

- ukloniti sa izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta (Zona D), u naravi autotaksi stajališta kolokvijalno zvanog "Mala Minčeta" i "Paščara", znak "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske - Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik" te ukloniti oglasnu ploču

Sindikata turizma i usluga Hrvatske, Sindikalne podružnice autotaksi prijevoznika Dubrovnik s imenima članova sindikalne podružnice, kao i lance postavljene na ulazu i izlazu, sve u roku od 3 dana od donošenja ove presude, te mu se zabranjuje onemogućavati tužitelje u korištenju izvanuličnim parkiralištem ispod tvrđave Minčeta (Zona D), u naravi autotaksi stajalištem kolokvijalno zvanim "Mala Minčeta" i "Paščara", te mu se ujedno zabranjuje svako takvo i slično postupanje ubuduće.

Nalaže se tuženiku Gradu Dubrovniku, OIB: 21712494719 objaviti ovu presudu o svome trošku u tiskanim izdanjima tjednika "Dubrovački vjesnik" i "Dubrovački list", kao i na internetskim portalima istih, kao i na svojoj službenoj internetskoj stranici www.dubrovnik.hr i službenoj facebook stranici www.facebook.com/city.of.dubrovnik/ sve u roku od 15 dana."

III. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

" Nalaže se tuženiku Gradu Dubrovniku ukinuti rješenje Upravnog odjela za promet od 4. lipnja 2019. godine klasa: UP/I-363-01/19-05/12, URBROJ: 2117/01-11-19-3."

- IV. Nalaže se tuženiku Gradu Dubrovniku, OIB: 21712494719 naknaditi tužiteljima troškove ovog postupka u iznosu od 23. 300,00 kuna sa zateznim kamatama koje teku od donošenja odluke pa do isplate, a koje se obračunavaju za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, sve u roku od 15 dana.

R i j e š i o j e :

- I. Usvaja se prijedlog za određivanje privremene mjere u dijelu koji glasi:

"1. Nalaže se protivniku osiguranja Gradu Dubrovniku OIB: 21712494719 ukloniti sa izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta (Zona D), u naravi autotaksi stajališta kolokvijalno zvano "Mala Minčeta" i "Paščara", znak "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik" te ukloniti oglasnu ploču Sindikata turizma i usluga Hrvatske, Sindikalne podružnice autotaksi prijevoznika Dubrovnik s

imenima članova sindikalne podružnice, kao i lance postavljene na ulazu i izlazu, sve u roku od 24 sata.

2. Zabranjuje se protivniku osiguranja Gradu Dubrovniku OIB: 21712494719 onemogućavati tužitelje korištenju izvanuličnim parkiralištem ispod tvrđave Minčeta (Zona D), u naravi autotaksi stajalištem kolokvijalno zvanim "Mala Minčeta" i "Paščara". Ova zabrana se smatra provedenom danom dostave protivniku osiguranja

3. Ukoliko protivnik osiguranja ne postupi po nalogu iz točke I. ovog rješenja ili zabrani iz t. II. ovog rješenja, izriče mu se novčana kazna u iznosu od 40.000,00 kuna, a njegovim odgovornim osobama novčana kazna u iznosu od 10.000,00 kuna.

4. Ova mjera ostaje na snazi do pravomoćnog okončanja postupka za zaštitu od diskriminacije.

5. Žalba na ovo rješenje ne odgađa provedbu privremene mjere."

- II. Odbija se predlagatelj osiguranja u preostalom zatraženom iznosu glede novčane kazne i to za protivnika osiguranja – tuženika za 60. 000,00 kuna, te odgovorna osoba za 20. 000,00 kuna.

Obrazloženje

Tužitelji u tužbi tvrde da je Gradsko vijeće Grada Dubrovnika na 21. sjednici, održanoj 7. svibnja 2019. godine, donijelo Odluku o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku, ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 6/19 od 8. svibnja 2019. godine; dalje – Odluka), kojom je izmijenjena dotadašnja Odluka o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 11/15, 15/17, 16/17, 2/18, 14/18 i 1/19). Odluka je donesena na prijedlog gradonačelnika Grada Dubrovnika, sukladno zaključku KLASA: 340-01/18-01/51, URBROJ: 2117/01-01-19-17 od 25. travnja 2019. godine. U obrazloženju prijedloga se doslovno navodi: "Predloženim izmjenama i Odluke stvaraju se preduvjeti za korištenje parkirališta ispod tvrđave Minčeta koje je do sada bilo označeno kao taxi stajalište, a sada postaje parkiralište sa rezerviranim parkirališnim mjestima koje se može dodijeliti na korištenje isključivo Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik." Odlukom se izričito propisuje kako se izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta može dati na korištenje (tj. zakup) isključivo točno određenoj privatnoj pravnoj osobi: Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik, i to bez javnog natječaja, po unaprijed propisanoj cijeni od 12.500,00 HRK. Štoviše, Odluka je donesena iako je Gradu Dubrovniku bilo poznato da predmetnu parkirališnu površinu može dati na korištenje po znatno višoj cijeni, a kao što proizlazi iz dopisa Društva autotaksi prijevoznika d.o.o. i Urban ride 301 j.d.o.o. od 29. travnja 2019. godine. Na raspravi koja je prethodila donošenju Odluke predsjednik Gradskog vijeća govori o "našem sindikatu", te "možete biti mirni...svi ovi naši koji ste rekli, bit će tu" (!) (11:00

min. snimke sjednice GV-a). Vijećnica Dolores Lujić, inače Područna povjerenica Sindikata turizma i usluga Hrvatske, poziva taksiste da se učlane u Sindikat (15 min. 55 sek. – 16 min. 20. sek. snimke sjednice GV-a), dok vijećnik Maro Kristić to smatra "pozitivnim oblikom diskriminacije" (18 min. 45 sek. – 20 min 30 sek. snimke sjednice GV-a). Sukladno izmjenama iz navedene Odluke Upravni odjel za promet Grada Dubrovnika je donio rješenje od 4. lipnja 2019. godine KLASA: UP/I-363-01/19-05/12, URBROJ: 2117/07-11-19-3 kojim se Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik odobrava uporaba izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta, nakon čega je Sanitat d.o.o. kao organizator parkiranja sa Sindikatom turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnom podružnicom autotaksi prijevoznika Dubrovnik sklopio ugovor o zakupu rezerviranog parkirališnog mjesta od 6. lipnja 2019. godine, broj 01-146/2-19. Nakon sklapanja navedenog ugovora na parkirališnu površinu je postavljen znak: "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik". Ujedno je na predmetnu parkirališnu površinu postavljena i oglasna ploča s imenima članova sindikata te samo članovi Sindikalne podružnice koji su navedeni na oglasnoj ploči na istome parkiralištu smiju koristiti to stajalište, dok se svima drugima to brani od strane tuženika te osobito od strane članova (autotaksi prijevoznika) Sindikalne podružnice autotaksi prijevoznika Dubrovnik. Tužitelji su nakon donošenja Odluke pokrenuli postupak za ocjenu zakonitosti općeg akta pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske, te je u tome postupku doneseno rješenje broj: Usoz-53/19-4, Usoz-63/19-3 od 25. srpnja 2019. godine kojim su obustavljeni od izvršenja čl. 1. st. 2., čl. 2. st. 2., čl. 4 i čl. 5. st. 1. Odluke), te je isto rješenje objavljeno u Narodnim novinama br. 77/2019. U obrazloženju navedenog rješenja se navodi: "Prema osporavanoj Odluci, izvanulično parkiralište ispod tvrđave M. u D. uživa poseban status glede broja rezerviranih parkirališnih mjesta. Naime, ono ne potpada pod ograničenje koje se odnosi na postotak rezerviranih parkirališnih mjesta u pojedinoj zoni u Gradu D., već u cijelosti potpada pod režim rezerviranih parkirališnih mjesta. Prema osporavanoj Odluci, sva parkirna mjesta na tom parkiralištu može koristiti isključivo Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika D., čime je to parkiralište postalo nedostupno bilo kome osim navedenom Sindikatu. Takvo normativno uređenje ovaj Sud smatra dostatnim razlogom za donošenje rješenja o obustavi izvršenja osporavanih odredaba Odluke."S obzirom da je obustavljanjem od izvršenja upravo onih odredbi Odluke temeljem kojih je doneseno rješenje UO za promet te kasnije sklopljen ugovor o zakupu rezerviranog parkirališnog mjesta došlo do bitnih izmjena Odluke Grada Dubrovnik bio je dužan ukinuti rješenje, odnosno naložiti Sanitatu Dubrovnik d.o.o. raskinuti ugovor o zakupu, ukloniti znak "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik" i oglasnu ploču s imenima članova sindikalne podružnice, te na taj način uspostaviti pravni red kao što je i bio smisao donošenje rješenja Visokog upravnog suda RH, te kao što je propisano t. 4. rješenja odnosno čl. 8. ugovora. No, zanemarujući pravni učinak navedene odluke Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kao i vlastito rješenje UO za promet od 4. lipnja 2019. godine KLASA: UP/I-363-01/19-05/12, URBROJ: 2117/01-11-19-3 kojim je u t. 4. izreke određeno da će se ono ukinuti ukoliko se izmjene odredbe Odluke, Grad Dubrovnika je odlučio nastaviti primjenjivati odredbe koje su obustavljene od izvršenja te je u javnost izašao s priopćenjem u kojem se iznosi pravno neprihvatljivo tumačenje, doslovno: "Sukladno dobivenom rješenju Visokog upravnog suda Republike Hrvatske navedena odluka nije proglašena nezakonitom i u narednom procesu će se utvrditi njena zakonitost, u koju smo u Gradu Dubrovniku uvjereni." Čl. 1. st. 2. Zakona o suzbijanju diskriminacije (NN 85/08, 112/12, dalje: ZSD) propisano je kako se diskriminacijom u smislu ovoga Zakona smatra stavljanje u nepovoljniji položaj bilo koje osobe po nekoj od diskriminacijskih osnova, a među propisanim diskriminacijskim osnovama navedeno je i članstvo u sindikatu. Sukladno čl. 2. ZSD-a izravna diskriminacija je

postupanje uvjetovano nekim od osnova iz čl. 1. stavka 1. ovoga Zakona kojim se osoba stavlja ili je bila stavljena ili bi mogla biti stavljena u nepovoljniji položaj od druge osobe u usporedivoj situaciji. Diskriminacija u svim pojavnim oblicima je zabranjena (čl. 9. st. 1. ZSD-a). Opisanim postupanjem tuženika u nepovoljniji položaj se stavljaju sve osobe, prvenstveno autotaksi prijevoznici, koji nisu članovi Sindikata turizma i usluga Hrvatske – Sindikalne podružnice autotaksi prijevoznika Dubrovnik, jer je istom izričito propisano da se predmetna parkirališna površina može na korištenje isključivo dati konkretnom sindikatu. Na izravnu diskriminaciju ukazuje i već prethodno navedeno obrazloženje prijedloga Odluke, u kojem se niti ne skriva da je cilj izmjena omogućiti "odabranoj" privatnoj pravnoj osobi, tj. autotaksi prijevoznicima koji su njeni članovi, isključivo korištenje javnim dobrom. Odlukom uspostavljeni režim korištenja parkirališta ispod tvrđave Minčeta je diskriminatoran i kada ga se usporedi s režimom koji se koristi za sve ostale korisnike parkirališnih mjesta u drugim zonama: Zona D se zakupljuje u cjelini umjesto pojedinih parkirališnih mjesta, te se za istu isključuje ograničenje od maksimalnih 10% rezerviranih parkirališnih mjesta. Ukazuje se i na prethodno već opisanu raspravu koja je prethodila donošenju Odluke, a koja također potvrđuje tezu da je riječ o izravnoj diskriminaciji. Osporenim postupanjem za konkretno stajalište se uvodi posebna "D" zona, koja se na korištenje može dodijeliti isključivo Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik, pa je razvidno da je u naravi i dalje riječ o autotaksi stajalištu koje se daje na korištenje isključivo Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik, tj. iz njegova korištenja se isključuje sve ostale pravne i fizičke osobe – obrtnike koji obavljaju autotaksi prijevoz. Isto dokazuje i "Taxi" znak na stajalištu, koji sukladno Pravilniku o prometnim znakovima, signalizaciji i opremi na cestama "označava mjesto na kojem se nalazi taksi stajalište", postavljane nakon stupanja osporene Odluke na snagu, iz kojeg je razvidno da je i dalje riječ o autotaksi stajalištu, iako je kasnije, a nakon što je ukazano na očitu nezakonitost i u tome smislu, taj znak zamijenjen znakom parkinga ("P"), i dalje s oznakom "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik". Stupanjem na snagu novog Zakona o prijevozu u cestovnom prometu (NN 41/18; dalje ZPCP) liberalizirano je autotaksi tržište. U vremenu prije njegova stupanja na snagu korištenje autotaksi stajališta bilo je dozvoljeno samo imateljima autotaksi dozvola Grada Dubrovnika, sukladno prethodno važećim Odlukama o autotaksi prijevozu. No, sukladno čl. 47. st. 2. ZPCP-a sve pravne i fizičke osobe – obrtnici koji obavljaju autotaksi prijevoz mogu koristiti sva autotaksi stajališta, što je u slučaju konkretnog autotaksi stajališta u praksi već izazvalo prijetnju među autotaksi prijevoznicima, a zbog čega je i resorno ministarstvo dalo tumačenje konkretne odredbe. Tako resorno ministarstvo smatra kako jedinice lokalne samouprave u pogledu korištenja autotaksi stajališta, nemaju pravo različito postupati prema autotaksi prijevoznicima koji su ishodili dozvole prema ranije važećem Zakonu o prijevozu u cestovnom prometu i onih koji su dozvole ishodili prema sada važećem Zakonu o prijevozu u cestovnom prometu (NN 41/18) te se zbog svega navedenog resorno ministarstvo obratilo i Agenciji za zaštitu tržišnog natjecanja smatrajući kako je osporena odluka u protivnosti sa Zakonom o zaštiti tržišnog natjecanja (NN 79/09, 80/13). Izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta (Zona D), također među autotaksi prijevoznicima zvano "Paščara" i "Mala Minčeta", predstavlja dio kat. čest. 2779/2, nova izmjera kat. čest. 3680, z. ul. 3028, sve k.o. Dubrovnik, s upisanim javnim dobrom u vlastovnici. U konkretnom slučaju jedina svrha i smisao osporavanog ponašanja tuženika je da se članovima sindikalne udruge omogućiti stjecanje dobiti nauštrb ostalih subjekata na autotaksi tržištu, i to povlaštenim položajem pri korištenju parkirališne površine – u naravi autotaksi stajališta. Tužitelji su autotaksi prijevoznici s izdanim dozvolama za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada Dubrovnika dok predmetno parkiralište i dalje u naravi predstavlja autotaksi stajalište te su ga tužitelji ovlašteni koristiti sukladno čl. 47. st. 2. ZPCP-a. Dakle, posve je jasno kako

je tuženik diskriminirao te i dalje diskriminira tužitelje po osnovi (ne) članstva u sindikatu. Osobito se ističe da je donošenje Odluke, kao i kasnije priopćenje Grada Dubrovnika kojima ustraje u opisanim diskriminatornim postupanjima, opširno medijski popraćeno objavama u lokalnim tjednicima, TV emisijama i internetskim portalima. Radi navedenog, traži donošenje presude kojom će se utvrditi povreda prava tužiteljima na jednako postupanje izravnom diskriminacijom na temelju nečlanstva u Sindikatu donošenjem rješenja od 4. lipnja 2019., zabranom korištenja navedenog parkirališta objavom priopćenja od 7. kolovoza 2019. te naložiti tuženiku uklanjanje znaka "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik", uklanjanje oglasne ploče, zabranu onemogućavanja tužitelja u korištenje parkirališta, te objavu presude Dubrovačkom vjesniku, Dubrovačkom listu te službenoj internetskoj stranici Grada, kao i naknaditi troškove postupka. Dalje tužitelj traži donošenje privremene mjere te tvrdi izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta (Zona D), kolokvijalno zvano i "Paščara" i "Mala Minčeta", već dugi niz godina predstavlja najatraktivnije autotaksi stajalište na području Grada Dubrovnika, a posljedično tomu i jedno od najatraktivnijih autotaksi stajališta na području čitave države, pa na opisani način "isključivi korisnici", to jest članovi sindikalne podružnice, stječu znatnu tržišnu prednost pred ostalim autotaksi prijevoznicima pa tako i tužiteljima. Unatoč prethodno spominjanome rješenju Visokog upravnog suda, kojim se trebala ponovno uspostaviti zakonitost u pogledu korištenja predmetne površine, Grad Dubrovnik je odlučio ustrajati u diskriminatornim radnjama te ignoriraju odluke Visokog upravnog suda RH slijedom čega tužiteljima ni danas nije moguće koristiti konkretnu parkirališnu površinu. Čl. 19. ZSD-a propisano je kako prije pokretanja ili u tijeku postupka povodom zahtjeva za zaštitom od diskriminacije sud može, na prijedlog stranke, odrediti privremene mjere, te da se na privremene mjere na odgovarajući način primjenjuju odredbe Ovršnoga zakona. Iznimno, pretpostavke za određivanje privremenih mjera iz stavka 1. ovoga članka jesu: - da je podnositelj zahtjeva učinio vjerojatnim da je povrijeđeno njegovo pravo na jednako postupanje te - da je određivanje privremene mjere potrebno radi otklanjanja opasnosti od nenadoknadive štete, osobito teške povrede prava na jednako postupanje, ili sprječavanje nasilja. Tužitelji su detaljno obrazložili i potkrijepili na koji je način povrijeđeno njihovo pravo na jednako postupanje, te zašto im se na opisani način nanosi znatna šteta. Tome se dodaje da je zbog korištenja predmetne parkirališne površine već prijetilo nasilje, pa su ispunjene sve pretpostavke predviđene kako OZ-om tako i ZSD-om za izdavanje privremene mjere.

U odgovoru na tužbu tuženik navodi da prije svega osporava aktivnu legitimaciju tužitelja u ovom postupku u kojem tužitelji traže da sud utvrdi da je tuženik povrijedio pravo tužitelja na jednako postupanje izravnom diskriminacijom temeljem njihova nečlanstva u sindikatu. Stranke u posebnim individualnim antidiskriminacijskim parnicama jesu s jedne strane navodna žrtva diskriminacije, kao tužitelj, te s druge strane, kao tuženik, osoba u odnosu na koju se traži antidiskriminacijska zaštita, u pravilu osoba za koju se tvrdi da svojim djelovanjem krši ustavna i zakonska jamstva jednakog postupanja i stavlja neku osobu u nepovoljniji položaj po osnovama određenim u članku 1. Zakonom o suzbijanju diskriminacije (NN 85/08, 112/12, dalje u tekstu: ZSD). U skladu sa ZSD diskriminacijom se smatra stavljanje u nepovoljniji položaj bilo koje osobe po jednoj ili više diskriminacijskih osnova – temeljem rase ili etničke pripadnosti ili boje kože, spola, jezika, vjere, političkog ili drugog uvjerenja, nacionalnog ili socijalnog podrijetla, imovinskog stanja, članstva u sindikatu, obrazovanja, društvenog položaja, bračnog ili obiteljskog statusa, dobi, zdravstvenog stanja, invaliditeta, genetskog nasljeđa, rodnog identiteta, izražavanja ili spolne orijentacije. Osnova za diskriminaciju u konkretnom slučaju bilo bi članstvo u sindikatu.

Stoga je za pitanje aktivne legitimacije nužno dati odgovor tko može biti član sindikata, a time i tužitelji u ovom postupku, obzirom na to da se većina razlikovnih osobina nabrojanih u članku 1. ZSD može odnositi samo na fizičke osobe. Tuženik ističe kako tužitelji ne mogu biti članovi Sindikata jer članovi Sindikata mogu biti jedino i isključivo fizičke osobe. Odredba članka 165. stavak 1. Zakona o radu (NN 93/14, 127/17, dalje u tekstu: Zakon o radu) propisuje da radnici imaju pravo, po svojem slobodnom izboru, utemeljiti sindikat te se u njega učlaniti, uz uvjete koji mogu biti propisani samo statutom ili pravilima tog sindikata. U smislu odredbe čl. 4. st 1. Zakona o radu, radnik (zaposlenik, uposlenik, djelatnik, namještenik, službenik i slično – u daljnjem tekstu: radnik) je fizička osoba koja u radnom odnosu obavlja određene poslove za poslodavca. Člankom 189. Zakona o radu propisuje da na zahtjev i u skladu s uputama sindikata, a uz prethodnu pisanu suglasnost radnika koji je član sindikata, poslodavac je dužan obračunavati i iz plaće radnika ustezati sindikalnu članarinu te je redovito uplaćivati na račun sindikata. Nadalje, članak 5. stavak 1. i stavak 2. Statuta sindikata turizma i usluga Hrvatske broj: 01-161-12-2016 od 14. prosinca 2016.g. propisuju da se u Sindikat mogu učlaniti punoljetne i poslovno sposobne osobe svih struka u djelatnostima turizma, ugostiteljstva i usluga, sukladno nacionalnoj klasifikaciji djelatnosti, a u Sindikat se mogu učlaniti i osobe drugih grana, odnosno uslužnih djelatnosti i struka. Obzirom da tužitelji ne mogu biti članovi sindikata, ne mogu biti niti diskriminirani po osnovi (ne) članstva u sindikatu. Članstvo u sindikatu može se odnositi samo na fizičke osobe. Slijedom citiranih odredbi, jedino radnik – fizička osoba može biti član udruge (sindikata), a to znači da žrtva diskriminacije s osnove članstva u sindikatu može biti isključivo radnik, a time i tužitelj u posebnim individualnim, antidiskriminacijskim parnicama. Nije sporno da je Gradsko vijeće Grada Dubrovnika na 21. sjednici, održanoj dana 7. svibnja 2019. godine donijelo Odluku o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 6/19 od 8. svibnja 2019. godine, dalje u tekstu: Odluka), kojom je izmijenjena dotadašnja Odluka o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 11/15, 15/17, 16/17, 2/18, 14/18 i 1/19). Oспорava se da bi odredba Odluke izričito propisivala "kako se izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta može dati na korištenje (tj. zakup) isključivo određenoj privatnoj pravnoj osobi: Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik, i to bez javnog natječaja, po unaprijed propisanoj cijeni od 12.500,00 HRK". Tuženik ističe kako u hrvatskom pravnom sustavu ne postoji pojam "privatno pravna osoba" stoga niti takav pojam nije korišten u predmetnoj Odluci, a tim više što se radi o obveznom odnosu. Članak 16. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) propisuje da su sudionici obveznih odnosa fizičke i pravne osobe. Članak 4. Odluke, na koji upiru tužitelji glasi: "Izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta (Zona D) može se dodijeliti isključivo korisnicima iz članka 10., točke 4. ove Odluke." Korisnik koji se navodi u članku 10. točki 4. Odluke je Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik. Iz odredaba Zakona o sigurnosti prometa na cestama (NN 67/08, 48/10, 74/11, 80/13, 158/13, 92/14, 64/15, 108/17, 70/19 dalje u tekstu: Zakon o sigurnosti prometa na cestama) proizlazi ovlast predstavničkog tijela jedinice lokalne samouprave za donošenje općeg akta kojim se određuju parkirališne površine i način parkiranja, zabrane parkiranja i mjesta ograničenog parkiranja, poslovni nadzora nepropisno zaustavljenih i parkiranih vozila kao i odabir pravne osobe koja obavlja nadzor parkiranja na mjestima na kojima je parkiranje vremenski ograničeno. Imajući u vidu navedeno, Odluka je donesena u skladu s odredbom članka 5. stavak 1. točka 6. i stavkom 11. Zakona o sigurnosti prometa na cestama. Članak 5. stavak 1. točka 6. Zakona o sigurnosti prometa na cestama propisuje da jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, u skladu s odredbama Zakona, uz prethodnu suglasnost ministarstva nadležnog za unutarnje poslove, uređuju promet na svom području tako da

određuju parkirališne površine i način parkiranja, zabrane parkiranja i mjesta ograničenog parkiranja (točka 6.), dok stavak 11. istog članka Zakona propisuje da nadzor parkiranja vozila na mjestima na kojima je parkiranje vremenski ograničeno obavljaju pravne osobe koje odrede jedinice lokalne samouprave. Nadalje, odredbom članka 73. stavak 1. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi (NN 33/01, 60/01, 129/05, 109/07, 125/08, 36/09, 150/11, 144/12, 19/13, 137/15, 123/17) propisano je da predstavničko tijelo općine, grada i županije u svom samoupravnom djelokrugu donosi odluke i druge opće akte, u skladu sa svojim statutom. U konkretnom slučaju odluka je donesena uz prethodnu suglasnost Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske broj: 511-03-03/2-UP/I-92/19 od 6. svibnja 2019. godine. Iz citiranih zakonskih odredbi nedvojbeno proizlazi da jedinica lokalne samouprave, u konkretnom slučaju Grad Dubrovnik, ovlašten sam organizirati poslove u svezi uređenja parkirališta radi zaustavljanja i parkiranja vozila na način kako on to smatra oportunističkim. Nije sporno da je Upravni odjel za promet Grada Dubrovnika donio rješenje od 4. lipnja 2019. godine KLASA: UP/I-363-01/19-05/12, URBROJ: 2117/01-11-19-3 kojim se Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik odobrava uporaba izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta u Dubrovniku. Nadalje, nesporno je da su Sanitat Dubrovnik d.o.o. kao organizator parkiranja i Sindikat turizma i usluga Hrvatske, podružnica Autotaksi prijevoznika Dubrovnik sklopili Ugovor o zakupu rezerviranog parkirališnog mjesta, broj: 01-146/2-19. Nadalje, predmetna parkirališna mjesta označena su odgovarajućom prometnom signalizacijom sa natpisom "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik". Tuženik ovdje ponovno upućuje na odredbu članka 5. stavak 1. točku 6. Zakona o sigurnosti prometa na cestama prema kojoj odredbi jasno i nedvosmisleno proizlazi da jedinice lokalne samouprave uređuju promet na svom području tako da uz ostalo određuju i parkirališne površine i način parkiranja, zabrane parkiranja i mjesta ograničenog parkiranja. Sve navedeno je Ustavni sud jasno obrazložio u svojoj Odluci U-II/3357/2008 od 29.09.2010. Tužitelji tužbom neosnovano nastoje osporiti nadležnost Grada Dubrovnika da samostalno uređuje pitanje prometa pa tako i mjesta ograničenog parkiranja, za što nemaju niti jednu zakonsku osnovu. Upravo suprotno, ne samo da ovlast Grada Dubrovnika da samostalno uređuje i regulira promet i prometnu infrastrukturu na svom području proizlazi iz citiranih odredbi Zakona o sigurnosti prometa na cestama, već je tako ovlaštenje Grada Dubrovnika kao jedinice lokalne samouprave potvrdio i Ustavni sud u nizu svojih odluka. Članak 2. stavak 1. točka 4. Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja propisuje da je "rezervirano parkirališno mjesto" parkirališno mjesto što ga je odobrilo gradsko upravno tijelo nadležno za promet i namijenjeno određenom korisniku te označeno odgovarajućom prometnom signalizacijom. Nadalje, članak 2. stavak 1. točka 7. Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja propisuje da je "organizator parkiranja" pravna osoba koja obavlja tehničke i organizacijske poslove, naplatu i nadzor nad parkiranjem vozila, održavanjem i čišćenjem te druge poslove na javnim parkiralištima s naplatom, dok članak 3. propisuje da poslove organiziranja parkiranja iz članka 2. stavak 7. obavlja trgovačko društvo Sanitat Dubrovnik d.o.o. u skladu s ovlastima iz Odluke te svim zakonskim propisima koji uređuju obavljanje navedenih poslova. Iz svega naprijed navedenog je razvidno kako je tuženik postupao u skladu sa zakonskim propisima i donio zakonitu Odluku. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja sadržane u točki III. tužbe o diskriminatornom ponašanju tuženika. Prije svega, tuženik ističe kako tužitelji nastoje dovesti sud u zabludu, a sve iz razloga pogrešnog tumačenja pojmova "parkiralište" i "autotaksi stajalište". Parkirališta kao posebne površine za parkiranje uređuje Zakon o sigurnosti prometa na cestama kao dio "nerazvrstane ceste". Članak 2. stavak 1. točka 9. Zakona o sigurnosti prometa na cestama određuje da je "nerazvrstana cesta" površina koja koristi za promet po bilo kojoj osnovi i koja je dostupna većem broj raznih korisnika (seoski, poljski i šumski putovi, putovi na nasipima

za obranu od poplava, pristupne ceste i prostori parkirališta, benzinskih crpki i sl.). U točki 71. istog članka Zakona o sigurnosti prometa na cestama uređuje se pojam "zaustavljanje vozila" kao svaki prekid kretanja vozila na cesti u trajanju do tri minute, osim prekida koji se čini da bi se postupilo po znaku ili pravilu kojim se upravlja prometom, dok točka 72. uređuje pojam "parkiranje vozila" kao prekid kretanja vozila u trajanju dužem od tri minute, osim prekida koji se čini da bi se postupilo po znaku ili pravilu kojim se upravlja prometom. Nadalje, djelatnost autotaksi prijevoza uređena je člankom 4. stavkom 1. točkom 1. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu (NN 41/18, dalje u tekstu: Zakon o prijevozu u cestovnom prometu) kao djelatnost javnog prijevoza putnika koja se obavlja osobnim automobilom kategorije M1, ako se jedan putnik ili povezana skupina putnika ukrcava na jednom ili na više mjesta, a iskrcava na samo jednom drugom mjestu, a takav prijevoz se obavlja temeljem jedne narudžbe i uz jedno plaćanje ukupne naknade za obavljeni prijevoz određene taksimetrom ili elektroničkom aplikacijom iz koje su putniku unaprijed vidljivi maksimalna cijena i planirana ruta putovanja prema unaprijed poznatim uvjetima, pri čemu je narudžba prijevoza realizirana pozivom, elektroničkom aplikacijom ili neposredno kod vozača i koja nema obilježja drugih oblika prijevoza putnika. Članak 47. stavak 2. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu propisuje da pravne i fizičke osobe – obrtnici koji obavljaju autotaksi prijevoz, isključivo radi zaustavljanja u svrhu ukrcaja i iskrcaja putnika mogu koristiti stajališta namijenjena za vozila javnog prijevoza i autotaksi stajališta, a za vožnju mogu koristiti posebno obilježene prometne trake koje im daju prednost kretanja. Stavak 6. istog članka Zakona o prijevozu u cestovnom prometu propisuje da jedinica lokalne samouprave, odnosno Grad Zagreb može donijeti propis kojim utvrđuje lokacije i opremljenost autotaksi stajališta, način njihova korištenja, kao i visinu naknada za izdavanje dozvola. Iz citirane odredbe Zakona o prijevozu u cestovnom prometu proizlazi kako jedinica lokalne samouprave može donijeti propis koji se uređuju autotaksi stajališta, ali i ne mora. Dakle radi se o uređenju autotaksi stajališta. Na temelju članka 47. stavka 6. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu Gradsko vijeće Grada Dubrovnika na 13. sjednici, održanoj 18. lipnja 2018. godine donijelo je Odluku o visini naknade za izdavanje dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada Dubrovnika i izgledu obrasca dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada Dubrovnika, KLASA: 340-05/18-02/01, URBROJ: 2117/01-09-18-04 od 18. lipnja 2018. ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" 13/18, dalje u tekstu: Odluka o visini naknade za izdavanje dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada Dubrovnika i izgledu obrasca dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada Dubrovnika). Članak 1. Odluke o visini naknade za izdavanje dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada Dubrovnika i izgledu obrasca dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada Dubrovnika uređuje postupak izdavanja dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada Dubrovnika, visina naknade za izdavanje dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada Dubrovnika, te izgled, oblik i sadržaj obrasca dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada Dubrovnika. Iz naprijed navedenog je razvidno kako se radi o dvije različite materije uređene različitim zakonskim odredbama Zakonom o sigurnosti prometa na cestama – parkirališta i Zakonom o prijevozu u cestovnom prometu – autotaksi stajališta, te u vezi s tim različitim odlukama Grada Dubrovnika. Stoga pogrešno tužitelji navode da se autotaksi stajalište daje isključivo na korištenje Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik, već se Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik daje na korištenje parkiralište u skladu s Odlukom. Tužitelji ni na koji način nisu ograničeni, a još manje diskriminirani u pogledu autotaksi stajališta, jer i dalje kao i svi ostali autotaksi prijevoznici mogu koristiti sva autotaksi stajališta u skladu s odredbama Zakona o prijevozu u cestovnom prometu. Tuženik ističe kako u pogledu korištenja autotaksi stajališta ne postupa različito prema autotaksi prijevoznicima koji su ishodili dozvole prema ranije

važecem Zakonu o prijevozu u cestovnom prometu i onih koji su dozvole ishodili prema sada važecem Zakonu o prijevozu u cestovnom prometu (NN 41/18), kao što to tužitelji nastoje pogrešno prikazati i na taj način dovesti sud u zabludu. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi u konkretnom slučaju jedina svrha i smisao osporavanog ponašanja tuženika bila da se članovima sindikalne udruge omogućí stjecanje dobiti naštrb ostalih subjekata autotaksi tržištu, i to povlaštenim položajem pri korištenju parkirališne površine – u naravi autotaksi stajalište. Donošenje Odluke zakonsko je, a time i legitimirano pravo Grada Dubrovnika, kao jedinice lokalne samouprave da na svom području uređuje parkirališta kao posebne površine za parkiranje. Identični stav zauzeo je Visoki upravni sud Republike Hrvatske, u presudi i rješenju poslovni broj: Usov – 164/2012-6 od 29. kolovoza 2014. godine. Iz naprijed citiranog stajališta Visokog upravnog suda Republike Hrvatske jasno proizlazi da bi propisivanje odobravanja rezerviranih parkirališnih mjesta bilo nezakonito samo u slučaju da pravne i fizičke osobe nisu ni na koji način konkretizirane pa ni s obzirom na djelatnost koju obavljaju. Člankom 2. Odluke, kojim se u članku 10. dodaje točka 4. koja glasi: 4. "Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik" omogućeno je rezerviranje parkirališnih mjesta točno određenoj kategoriji korisnika – pravnoj osobi i to Sindikatu koji je prema članku 3. Statuta Sindikata turizma i usluga Hrvatske nacionalna interesna organizacija članova, utemeljena na slobodi sindikalnog organiziranja i demokratskim metodama rada, te jednakopravnosti svih članova, bez obzira na vjersku, nacionalnu, spolnu i političku pripadnost. Tuženik ističe kako je korisnik u cijelosti konkretiziran pa i obzirom na djelatnost koju obavlja, stoga je u cijelosti zakonita Odluka u dijelu koji se odnosi na mogućnost rezervacije parkirališnih mjesta definiranom krugu korisnika, u konkretnom slučaju Sindikatu turizma i usluga Hrvatske. Pri tome se tuženik vodio činjenicom da se Sindikat zalaže za interesno ujedinjenje svih zaposlenih na području organizacije u zajedničkim solidarnim akcijama te zastupa interese svojih članova na gospodarskom, socijalnom, stručnom, obrazovanom i na području kulture čijim se djelovanjem ostvaruju i javni interesi i određena ustavna prava. Tuženik u cijelosti osporava da bi se u konkretnom slučaju radilo o nejednakom postupanju koje bi opravdalo prihvaćanje postavljenog tužbenog zahtjeva a osobito u odnosu na istaknute navode tužitelja o diskriminaciji po osnovi (ne) članstva u sindikatu, jer kao što je gore već navedeno i obrazloženo da tužitelji ne mogu biti članovi sindikata a time niti diskriminirani s osnove (ne) članstva u sindikatu. U skladu s prethodno navedenim, tuženik ističe kako u konkretnom slučaju nisu ispunjene zakonske pretpostavke za posebne tužbe za zaštitu od diskriminacije i to tužbi za utvrđenje diskriminacije, tužbu za zabranu ili otklanjanje diskriminacije i tužbu kojom se traži da se presuda kojom je utvrđena povreda prava na jednako postupanje na trošak tuženika objavi u medijima propisane člankom 17. ZSD, a time je i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan. Članak 17. stavak 1. ZSD propisuje da osoba koja tvrdi da je žrtva diskriminacije po odredbama ZSD ovlaštena je podnijeti tužbu i tražiti da se utvrdi da je tuženik povrijedio tužiteljevo pravo na jednako postupanje (tužba za utvrđenje diskriminacije). Dakle, radi se o deklaratornom antidiskriminacijskom zahtjevu kojim se traži utvrđenje povrede tužiteljevog prava na jednako postupanje. Tužitelji ne samo da nisu aktivno legitimirani za traženje sudske zaštite u ovom postupku, isti nisu niti dokazali odnosno učinili vjerojatnim da je do diskriminacije s osnove članstva u sindikatu došlo, a time i tuženikovo nejednako postupanje prema njima. Usvajanje deklaratornog antidiskriminacijskog zahtjeva je pretpostavka za usvajanje publikacijskog zahtjeva odnosno zahtjeva da se presuda kojom je utvrđena povreda prava na jednako postupanje objavi u medijima na trošak tuženika. Da bi publikacijski antidiskriminacijski zahtjev bio dopušten, on po prirodi stvari mora kumulirati s barem deklaratornim antidiskriminacijskim zahtjevom. Obzirom da je deklaratorni antidiskriminacijski zahtjev u cijelosti neosnovan, jer ne postoji diskriminacija, nema osnove da sud prihvati publikacijski zahtjev tužitelja. Dodatno, odredba članka 2. ZSD definira

izravnu i neizravnu diskriminaciju. Izravna diskriminacija je postupanje uvjetovano nekim od osnova iz članka 1. stavka 1. ZSD kojim se osoba stavlja ili je bila stavljena ili bi mogla biti stavljena u nepovoljniji položaj od druge osobe u usporedivoj situaciji. Za postojanje izravne diskriminacije nužno je: 1. postojanje zabranjene osnove diskriminacije; 2. bez pravno opravdanog razloga stavljanje druge osobe u nepovoljan (diskriminirajući) položaj i 3. postojanje usporedive situacije. Imajući u vidu gore navedeno, ne postoji niti izravna diskriminacija jer prije svega ne postoji zabranjena osnova – članstvo u sindikatu. Nadalje, točkom II. tužbenog zahtjeva tužitelji zahtijevaju da naslovni sud naloži tuženiku ukidanje rješenja Upravnog odjela za promet od 4. lipnja 2019. godine KLASA: UP/I-363-01/19-05/12, URBROJ: 2117/01-11-19-3. Tuženik ističe kako se rješenje Upravnog odjela za promet od 4. lipnja 2019. godine KLASA: UP/I-363-01/19-05/12, URBROJ: 2117/01-11-19-3 donosi u skladu s odredbama Zakona o općem upravnom postupku (NN 47/09, dalje u tekstu: ZUP) koji se primjenjuje u upravnim stvarima. Članak 96. stavak 1. ZUP-a propisuje da se o upravnoj stvari odlučuje rješenjem. Prema odredbi članka 131. stavku 1. ZUP-a rješenje može poništiti ili ukinuti javnopravno tijelo koje ga je donijelo. Kad je rješenje donijelo prvostupanjsko tijelo, može ga poništiti ili ukinuti i drugostupanjsko tijelo. Ako nema drugostupanjskog tijela, rješenje može poništiti ili ukinuti tijelo koje na temelju Zakona obavlja nadzor nad tim tijelom. Obzirom da se rješenje donosi u upravnom postupku, to općinski sudovi nisu nadležni nalagati jedinicama lokalne samouprave ukidanje rješenja iz njihova djelokruga rada. Predlaže odbaciti podredno odbiti tužbu. Glede prijedloga za određivanje privremene mjere, navodi da su neprihvatljivi navodi tužitelja da "članovi sindikalne podružnice, stječu znatnu tržišnu prednost pred ostalim autotaksi prijevoznicima pa tako i tužiteljima" Nije jasno, a tužitelji to niti detaljno ne obrazlažu na koji način bi to članovi sindikalne podružnice stekli znatnu tržišnu prednost korištenjem rezerviranih parkirališnih mjesta. Navodi se kako tužitelji ovdje ponovno nastoje sud dovesti u zabludu, jer se ne radi o autotaksi stajalištu, već o parkiralištu, što nedvojbeno proizlazi iz gore navedene Odluke. Tužitelji nisu detaljno obrazložili, a još manje potkrijepili na koji način je povrijeđeno njihovo pravo na jednako postupanje, a niti u čemu bi se sastojala šteta. Isto tako tužitelji ne obrazlažu od koga je, na koji način i prema kom eventualno došlo do prijetnji nasiljem zbog korištenja predmetne parkirališne površine i ne pruža dokaze u prilog navedenim činjenicama. Iz naprijed navedenog je razvidno kako u konkretnom slučaju nisu ispunjene zakonske pretpostavke za izricanje privremene mjere prema članku 19. ZSD. Sukladno članku 19. stavku 2. ZSD sud će prijedlog za određivanje privremene mjere prihvatiti ako se kumulativno ispune dva uvjeta. Prvi uvjet je da je podnositelj zahtjeva učinio vjerojatnim da je povrijeđeno njegovo pravo na jednako postupanje, a drugi uvjet je da je određivanje mjere potrebno radi otklanjanja opasnosti od nenadoknadive štete, osobito teške povrede prava na jednako postupanje, ili sprječavanje nasilja. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud prijedlog za donošenje privremene mjere odbije kao neosnovan i obveže tužitelje na plaćanje troškova postupka s pripadajućim zateznim kamatama od dana donošenja rješenja pa do isplate.

U podnesku od 23. listopada 2019. godine tužitelji u bitnom navodi da tuženik posve neosnovano osporava aktivnu legitimaciju tužitelja polazeći od pretpostavke kako bi tužitelji mogli biti samo fizičke osobe koje mogu biti članovi sindikata. Takav stav nema nikakva utemeljenja u zakonu ili sudskoj praksi jer čl. 16. ZSD-a propisuje kako svatko tko smatra da mu je diskriminacijom povrijeđeno neko pravo može tražiti sudsku zaštitu, dakle ne radi se razlika između pravnih i fizičkih osoba. Osim toga, tužitelj ad. 6.-8. niti nisu pravne osobe. Tuženik također bez ikakve osnove smatra da bi samo radnici mogli biti diskriminirani temeljem (ne) članstva u sindikatu. Tuženik se nepotrebno iscrpljuje u obrazlaganju tko može a tko ne može biti član sindikata jer tužitelji nisu niti žele biti članovi STUH-a već jedino žele

da im Grad Dubrovnik ne zabranjuje parkiranje zbog činjenice što nisu članovi STUH-a, tj. da ih ne diskriminira zbog njihova nečlanstva u STUH-u. Logikom tuženika samo bi vjernici mogli biti diskriminirani temeljem vjere, dok ateisti ne bi mogli tražiti sudsku zaštitu, apatridi ne bi mogli tražiti sudsku zaštitu zbog diskriminacije na nacionalnoj osnovi, a homoseksualne osobe po osnovi bračnog statusa. U konačnici, tuženikov stav je sasvim apsurdan jer danas predmetno parkiralište nakon donošenja Odluke koriste isključivo autotaksi prijevoznici čiji su se direktori/vlasnici obrta učlanili u STUH, dakle nije riječ o nikakvim zaposlenicima (radnicima), već o poslodavcima i samostalnim poduzetnicima, a što sam potvrđuje da je tuženik konkretizirano odlučio diskriminirati ostale autotaksi prijevoznike koji nisu članovi STUH-a. Ukazuje se još jednom na rješenje VUS-a Usoz – 53/19-4, Usoz-63/19-3 od 25. srpnja 2019. godine koje tuženik već 3 mjeseca otvoreno ne poštuje, a iz čijeg se obrazloženja iščitava da je upravo nejednako (diskriminatorno) postupanje tuženika razlog donošenja odluke. Ujedno se ukazuje kako tuženik očito selektivno poštuje sudske odluke, pa je tako u nevezanoj pravnoj stvari, u kojoj je VUS odbio prijedlog za obustavom izvršenja općeg akta tuženika, našao potrebnim javno se pohvaliti kako "zaštita financijskih interesa pojedinaca nije ispod zaštite kulturnih dobara", dok je u ovome predmetu zaštita financijskih interesa pojedinaca očito ispred poštovanja sudskih odluka i zabrane diskriminacije. Tuženik se također neosnovano poziva na suglasnost Ministarstva unutarnjih poslova (dalje – MUP), jer MUP suglasnost daje na okolnosti koje su vezane uz Zakon o sigurnosti prometa na cestama, to jest je li opći akt jedinice lokalne samouprave u skladu s prometnim pravilima, sustavom prometnih znakova i tome slično, dok MUP uopće ne ulazi u to diskriminira li se nekoga na taj način, jer to je nešto o čemu odlučuju sudovi. S druge strane tuženik se u svome odgovoru uopće ne osvrće na mišljenja drugih ministarstava, osobito mišljenja Ministarstva mora, prometa i infrastrukture (dalje: MMPI) po kojemu je Odluka nezakonita jer se njome isključuju sve ostale fizičke osobe – obrtnici i pravne osobe koje obavljaju autotaksi prijevoz od korištenja prostora koji je u naravi i dalje autotaksi stajalište. Tuženik suhoparnom reprodukcijom članaka zakona i gradskih odluka pokušava zamagliti stvarno stanje na terenu koje je jasno svakome tko je ikada prošao onuda: na Paščari se ne organiziraju sindikalne akcije, ne organiziraju se štrajkovi i ne kuha se prvosvibanjski grah već se čeka red za autotaksi vožnje u neposrednoj blizini Vrata od Pila – daleko najfrekventnijoj turističkoj zoni u Dubrovniku. Upravo je to razlog iz kojeg su i drugi autotaksi prijevoznici nudili Gradu Dubrovniku i višestruko veću cijenu od unaprijed propisanih 150.000,00 HRK godišnje koje plaća STUH. Tuženik u svom odgovoru na tužbu također navodi kako je Grad Dubrovnik ovlašten sam organizirati poslove u svezi uređenja parkirališta radi zaustavljanja i parkiranja vozila na način kako on to smatra oportunističkim... te da je ... ovlast Grada Dubrovnika da samostalno uređuje pitanje prometa. Tuženik pri tome zanemaruje da u Republici Hrvatskoj zakoni moraju biti u suglasnosti s Ustavom, a ostali propisi i s Ustavom i sa zakonom (čl.5.st.1. Ustava RH), pa su opći akti jedinica lokalne samouprave akti koji uvijek moraju biti u skladu sa zakonom, dakle i Zakonom o prijevozu u cestovnom prometu i Zakonom o suzbijanju diskriminacije, te je Grad Dubrovnik pri svakom donošenju općeg akta slobodan donositi odluke samo u okvirima zakona, iz kojih okvira je Grad Dubrovnik u konkretnom slučaju izašao, te ustraje u kršenju zakona i pored nedvosmislenih sudskih odluka i mišljenja ministarstava. Nužnost hitnog donošenja privremene mjere jer takvo nezakonito stanje i dalje egzistira.

U podnesku od 28. studenog 2019. godine tuženik navodi da u cijelosti ostaje kod svih navoda iznesenih u odgovoru na tužbu. Tuženik ustraje kod prigovor aktivne legitimacije, a sve iz razloga koje je detaljno obrazložio u odgovoru na tužbu. Međutim, tuženik ističe kako je citiranu odredbu članka 16. stavka 1. ZSD potrebno tumačiti u svezi s odredbom članka 1.

ZSD kojom se propisuje većina razlikovnih osobina odnosno osnove za diskriminaciju. U konkretnom slučaju, tužitelji traže zaštitu od diskriminacije na osnovi članstva u sindikatu. Stoga je prije svega važno utvrditi da li tužitelju uopće mogu biti članovi sindikata, a time eventualno diskriminirani s osnove članstva/nečlanstva u sindikatu. Svatko može tražiti sudsku zaštitu od diskriminacije, ali to nužno ne znači da je osnovan takav tužbeni zahtjev, te je važno utvrditi s koje osnove se traži zaštita od diskriminacije i tko može biti žrtva takve diskriminacije. Tužitelji po zakonu, ne mogu biti članovi sindikata, to isti niti ne mogu biti diskriminirani s osnove članstva, pa niti nečlanstva u sindikatu odnosno isti ni na koji način ne mogu biti stavljeni u nepovoljniji položaj zbog članstva, odnosno nečlanstva u sindikatu, jer su prave osobe a pravne osobe ne mogu biti članovi sindikata. Odobravanjem rezerviranog parkirališnog mjesta točno određenoj kategoriji korisnika – Sindikatu turizma i usluga Hrvatske, tuženik se vodio činjenicom da Sindikat turizma i usluga Hrvatske, kao organizacija, zastupa interese svojih članova na gospodarskom, socijalnom, stručnom, kulturnom i drugom odgovarajućem društvenom području te se njegovim djelovanjem ostvaruje i javni interes i određena ustavna prava, te činjenicom tko mogu biti članovi prema citiranom članku 5. Statuta. Nadalje, u odnosu na navode tužitelja da se tuženik u svom odgovoru uopće ne osvrće na mišljenja ministarstva, osobito mišljenja Ministarstva mora, prometa i infrastrukture, po kojemu je Odluka nezakonita jer se njome isključuju sve ostale fizičke osobe – obrtnici i pravne osobe koje obavljaju autotaksi prijevoz od korištenja prostora koji je u naravi i dalje autotaksi stajalište. Upravo suprotno navodima tužitelja, u mišljenju Ministarstva mora, prometa i infrastrukture, Uprave kopnenog prometa i inspekcije, KLASA: 011-02/19-04/55, URBROJ: 530-08-4-19-2 od dana 7. svibnja 2019. godine, upućuje se na odredbu članka 47. stavak 6. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu (NN 41/18) kojom je određeno da jedinica lokalne samouprave, odnosno Grad Zagreb, može donijeti propis kojim utvrđuje lokacije i opremljenost autotaksi stajališta, način njihova korištenja, kao i visinu naknade za izdavanje dozvole. Dodatno se navodi, da u pogledu korištenja autotaksi stajališta, jedinice lokalne samouprave nemaju pravo različito postupati prema autotaksi prijevoznicima koji su ishodili dozvole prema ranije važećem Zakonu o prijevozu u cestovnom prometu i onih koji su dozvole ishodili prema sada važećem Zakonu o prijevozu u cestovnom prometu. Dakle, u zatraženim mišljenjima Ministarstva mora, prometa i infrastrukture naglasak je na autotaksi stajalištima, te se ne spominju parkirališta, koja su predmet Odluke, a na čiju nezakonitost upućuju tužitelji. Iz svega naprijed navedenog, razvidno je kako se u konkretnom slučaju radi o izvanuličnom parkiralištu, a ne o autotaksi stajalištu, stoga tuženik ne postupa različito prema autotaksi prijevoznicima u pogledu korištenja autotaksi stajališta niti to proizlazi iz mišljenja ministarstva na koje se tužitelji pozivaju.

U podnesku od 13. siječnja 2020. godine tužitelji navode da se nadalje dostavlja očitovanje tuženika u istome postupku od 8. kolovoza 2019. godine. U navedenom očitovanju tuženik, za razliku od njegovih navoda u ovome postupku u kojem osporava aktivnu legitimaciju tužitelja koji su pravne osobe, svoje postupanje opravdava navodima kako je svaka pravna odnosno fizička osoba koja obavlja djelatnost autotaksi prijevoza slobodna učlaniti se u STUH, pa se postavlja pitanje je li tuženik, koji je k tome jedinica lokalne samouprave, neistinite tvrdnje iznosio pred AZTN-om ili pred Općinskim sudom u Dubrovniku? U svakom slučaju, a bez obzira na interne akte STUH-a, tužitelji su na prethodnom ročištu priložili dokaze da STUH ne prima bilo koje autotaksi prijevoznike u svoje članstvo već samo odabrane.

U podnesku od 20. siječnja 2020. godine tuženik navodi da u odnosu na dostavljeno rješenje Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja (dalje u tekstu: AZTN) KLASA: UP/I-034-03/19-01/025, URBROJ: 580-10/70-2019-004 od dana 31. prosinca 2019. godine (dalje u tekstu: Rješenje AZTN), tuženik ističe kako se rješenje isključivo odnosi na zaštitu tržišnog natjecanja koja je uređena Zakonom o zaštiti tržišnog natjecanja (NN 79/09, 80/13, dalje u tekstu: ZZTN), te isto nije ni od kakvog utjecaja na pitanje diskriminacije i to diskriminacije s osnove članstva u sindikatu koja je predmet ovog postupka. Međutim, iz predmetnog rješenja AZTN nedvojbeno proizlazi kako je tuženik kao jedinica lokalne samouprave donošenjem Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku od dana 7. svibnja 2019. djelovao kao tijelo jedinice lokalne samouprave, dakle u okviru svojih javnih ovlasti, a ne kao poduzetnik na tržištu odnosno da je riječ o izvršavanju samoupravne ovlasti na temelju posebnih propisa. AZTN upućuje na suzdržavanje od dovođenja pojedine skupine poduzetnika u povoljniji položaj na tržištu, ali pri tome ukazuje na članove jednog sindikata/udruga u odnosu na članove nekog drugog sindikata/udruga ili poduzetnike izvan sindikata/UDRUGE. Dakle, i AZTN stavlja naglasak na članstvo – stoga je od ključne važnosti odrediti tko može biti član sindikata (aktivno legitimiran), a što je tuženik već više puta u tijeku ovog postupka jasno obrazložio.

U podnesku od 3. lipnja 2020. godine tužitelji navode da se u prilogu dostavljaju dvije fotografije iz svibnja 2020. godine iz kojih je jasno vidljiv sada i automatizirani lanac koji je postavljen na ulazu u Malu Minčetu. Moli odlučiti o privremenoj mjeri s obzirom da će uslijed posljedica pandemije COVID-19 turistička sezona očekivano podbaciti, a što samo dodatno potencira nepovoljniji položaj u koji su tužitelji već mjesecima dovedeni sadašnjim načinom korištenja stajališta, osobito imajući u vidu da je VUS rješenjem od 25. srpnja 2019. godine (koje tuženik već skoro godinu dana otvoreno ne poštuje) utvrdio da je normativno uređenje kojim se samo STUH-u omogućuje korištenje predmetnog parkirališta dostatni razlog za obustavu od izvršenja tuženikove Odluke, da je AZTN rješenjem od 31. prosinca 2019. godine utvrdio da se trenutačnim uređenjem izravno stavlja u povoljniji položaj članove STUH-a u odnosu na druge, da je diskriminacijskim predmetima sud radnje u postupku dužan poduzimati hitno (čl. 16. ZSD), da tužitelji smatraju da se ishodenjem čak dvaju rješenja najviših državnih tijela (VUS-a i AZTN-a) kojima se jasno ukazuje na diskriminacijsko postupanje prema njima učinili i više nego vjerojatnim da je došlo do osobito teške povrede njihova prava na jednako postupanje, naravno i opasnost od nastanka štete, da samo ovaj sud može naložiti tuženiku da prestane s diskriminacijskim postupanjem, tj. da ukloni lanac i znak zabrane korištenja svima osim članova STUH-a, dok se s obzirom na dosadašnje ponašanje tuženika ne može očekivati da će on sam ukloniti lanac i znak čak i ako VUS u konačnici i presudom ocjeni da je Odluka nezakonita.

Podneskom od 10. lipnja 2020. godine tuženik ističe kako niti rješenje VUS-a od 25. srpnja 2019. godine kao niti rješenje AZTN-a, od 31. prosinca 2019. godine ne ukazuju na diskriminatorno postupanje tuženika prema tužiteljima. Tuženik ističe kao je jedino Naslovni sud ovlašten utvrđivati da li se radi o diskriminatornom ponašanju tuženika u konkretnom slučaju odnosno da li su ispunjene zakonske pretpostavke za pružanje sudske zaštite tužitelju zbog diskriminacije. Dodatno, tuženik ističe kako je još uvijek u tijek postupak o zakonitosti Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku (Službeni glasnik Grada Dubrovnika, 6/19).

U podnesku tuženika od 3. srpnja 2020. godine ističe da se protivi povlačenju tužbenog zahtjeva u točki II. tužbenog zahtjeva alineji 1., a to da tužitelji ne traže više da se Gradu Dubrovniku naloži ukidanje rješenja temeljem kojega je ugovor sklopljen, s obzirom

da je isti istekao. Isto tako, tuženik se protivi preinaci tužbenog zahtjeva u drugoj alineji, sada jedinoj, gdje se riječ "lanca postavljenog" izmjenjuje u "lance postavljene", dok se iza riječi "na ulazu" dodaju i riječi "i izlazu". Ujedno, tuženik se protivi i preinaci točke I. privremene mjere, dakle umjesto "lanca postavljenog" izmjenjuje se u "lance postavljene" i "na ulazu" dodaju i riječi "i izlazu".

U podnesku tužitelja od 6. srpnja 2020. ističu da se tuženik ne očituje na činjenicu da je ugovor (čak i kada ne bi bio ništetan – a jest!) istekao prije više od mjesec dana te da novi ugovor nije sklopljen, pa i dalje ostaje otvoreno pitanje po kojoj pravnoj osnovi se Sindikatu još uvijek omogućuje isključivo korištenje predmetne površine(?). Ukazuje se na apsurdnost situacije da tužitelji plaćaju prirez i ostala davanja tuženika koji bez javnog natječaja, a sada očito i bez naknade, njihovim konkurentima daje na korištenje javno dobro.

U podnesku tužitelja od 23. srpnja 2020. godine ističu kako tužitelji smatraju da je u ovom predmetu riječ o očitj diskriminaciji, koja je štoviše već i ustanovljena i od strane AZTN-a. Nadalje, članak 8. Zakona o suzbijanju diskriminacije (dalje: ZSD) propisano je da se taj zakon primjenjuje na postupanje svih državnih tijela, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe s javnim ovlastima te na postupanje svih pravnih i fizičkih osoba, između ostalog i na pristupu dobrima i uslugama te pružanju istih, dok se u konkretnom slučaju Odlukom jedinice lokalne samouprave te posljedičnim utuženim diskriminatorskim radnjama kao što je postavljanje lanaca i znakova tužiteljima priječi pristup javnom dobru. Europski sud za ljudska prava također zabranjuje diskriminaciju na osnovi članstva u sindikatima. U konačnici, diskriminacija tužitelja temeljem njihova nečlanstva u sindikatu protivna je i samom Ustavu RH koji čl. 43. uvodi i načelo (negativne) slobode udruživanja. U tom smislu i Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-I-2766/2003 i dr. od 24. svibnja 2005. Očiti diskriminatorski učinak doprinosa solidarnosti zakonodavac je, prema ocjeni Ustavnog suda, nastojao isključiti propisujući u općim odredbama da se uređivanje kolektivnim ugovorom obveze radnika na plaćanje doprinosa solidarnosti ne smatra diskriminacijom na temelju nečlanstva u sindikatu (članak 2. stavak 6.). U svezi s time Ustavni sud ističe da Ustav u članku 14. stavku 1. propisuje opću zabranu diskriminacije, te se to načelo ne može ograničavati zakonom. 18. Utvrdivši da je ograničenje ustavnih prava i sloboda, koje osporeni Zakon omogućuje, u suprotnosti s člankom 16. Ustava, te dovodi u pitanje ustavna prava radnika nečlanova sindikata na jednakost pred zakonom i slobodu udruživanja.

U podnesku tuženika od 19. kolovoza 2020. navodi kako se radi o komunalnoj djelatnosti koja je uređena Zakonom o komunalnom gospodarstvu (NN 68/18, 110/18, 32/20, dalje u tekstu: ZKG), a osim ZKG primjenjuje se Zakon o sigurnosti prometa na cestama (67/08, 48/10, 74/11, 80/13, 158/13, 92/14, 64/15, 108/17, 70/19, dalje u tekstu: ZSPC) koji u svojim odredbama propisuje pravo jedinica lokalne samouprave da uređuju promet na svom području tako da uz ostalo određuju i parkirališne površine i način parkiranja, zabrane parkiranja i mjesta ograničenog parkiranja. Stoga je tuženik kao jedinica lokalne samouprave donošenjem Odluke uredio spornu površinu koja se dugi niz godina koristila kao taksi stajalište, kao parkirališnu površinu, te se ista više ne može smatrati taksi stajalištem, već parkiralištem. Budući da se prostor ispod tvrđave Minčeta u naravi koristio kao lokacija na kojoj su se autotaksi vozila parkirala (dakle nisu se zaustavljala u svrhu ukrcaja i iskrcaja putnika u trajanju do tri minute, što je karakteristika autotaksi stajališta prema ZSPC), bilo je nužno takvo stanje uskladiti sa važećim zakonskim odredbama, odnosno promijeniti pravnu osnovu korištenja predmetne lokacije iz autotaksi stajališta u parkiralište.

U podnesku tužitelja od 21. rujna 2020. navodi da u prilogu dostavlja fotografije novijeg datuma iz kojih je vidljivo da se lanci i znak zabrane i dalje nalaze na istome mjestu, sve to iako je pročelnik UO za promet tuženika na zadnjem ročištu potvrdio da za isto nema nikakve pravne osnove. S obzirom da ih tuženik unatoč navedenome nije sam uklonio već predugih godinu dana još jednom moli naložiti mu uklanjanje kao što je traženo privremenom mjerom.

U podnesku tuženika od 28. listopada 2020. navodi da pri utvrđivanju diskriminacije važno je da se nepovoljno postupanje prema određenoj osobi može usporediti s postupanjem prema drugoj osobi u sličnoj situaciji. Zato je potreban "usporednik" odnosno osoba u činjenično sličnim okolnostima kao žrtva diskriminacije, s time da je glavna razlika između njih "pravno zaštićena osnova". "Zaštićena osnova" je osobina pojedinca koja se, da ne bi došlo do diskriminacije, ne smije smatrati relevantnom za različito postupanje ili uživanje posebne koristi. Drugim riječima, zadaća je navodne žrtve uvjeriti sud da postoje osobe s kojima se povoljnije postupilo, ili bi se povoljnije postupilo, a da je pri tome jedina razlika između njih "pravno zaštićena osnova". Diskriminacijskom radnjom svjesno se nekoga stavlja u nepovoljni položaj a ta je radnja motivirana zbog rasne ili etničke pripadnosti diskriminiranog ili njegove boje kože, spola, jezika, političkog ili drugog uvjerenja, nacionalnog ili socijalnog podrijetla, imovnog stanja, članstva u sindikatu, obrazovanja, društvenog položaja, bračnog ili obiteljskog statusa, dobi, zdravstvenog stanja, invaliditeta, genetskog nasljeđa, rodnog identiteta, izražavanja ili spolne orijentacije. Radnja kojom se krši ustavno načelo iz članka 14. Ustava Republike Hrvatske "svatko u Republici Hrvatskoj ima prava i slobode, neovisno o njegovoj rasi, boji kože, spolu, jeziku, vjeri, političkom ili drugom uvjerenju, nacionalnom ili socijalnom podrijetlu, imovini, rođenju, naobrazbi, društvenom položaju ili drugim osobinama", a u vezi s time i prava iz članka 14. EKLJP smatra se diskriminacijom ako je bez legitimnog cilja.

Sud je u dokaznom postupku pregledao sve pravno relevantne isprave priložene u spisu, saslušao tužitelje Krešimira Krmek i Boža Miletić, kao i svjedoke Đura Šutalo i Roberta Kulaš.

Tužitelj Krešimir Krmek na saslušanju iskazuje da se bavi taksi prijevozom od 2015. godine. Nije ni u kakvom Sindikatu. Inače je ZZ tužitelja ad. 1. Na Paščari ne može parkirati upravo zato jer je tamo još uvijek lanac. Na Paščari parkiraju oko 200-tinjak povlaštenih taksista koji su u Sindikatu. On se pokušao učlaniti u Sindikat, ali ga nisu primili. On je nosio papire i za sebe i za Ivana Kalauza, sjeća se da je bio negdje rok do 16 sati. Ne može se sada točno sjetiti datuma, međutim njega nisu primili, a Kalauza su primili. Nije dobio nikakvu odbijenicu, međutim on nije primljen. Nitko se tamo ne može parkirati osim taksista članova Sindikata, a na Paščari stoji tabla sa popisom. Kada kaže nitko onda misli ama baš nitko, dakle bilo koji drugi građanin osim taksista članova Sindikata. To takvo stanje traje i do dan danas. Prije donošenja ove Odluke, na Paščaru ili ispod tvrđave Minčete su mogli parkirati svi članovi taksi udruženja. Zna da je bio raspisan natječaj, zna da Sindikalci plaćaju između 12.000,00 i 13.000,00 kuna, a zna da su bile dvije veće ponude, jedna ponuda je od gospodina Boža Miletića, a jedna od žutog taksija. Žuti taksi je inače taksi koji radi preko call centra na poziv, isto kao i plavi i narančasti. Nitko od tužitelja nije žuti taksi ni plavi. On sad radi samo na Pločama, jer nema gdje drugo. Prije ove Odluke je bio i na Pilama i na Paščari. Pojašnjava da su sada na Pilama samo članovi Sindikata. Osjeća se oštećenim ovom Odlukom jer naravno da je s Pila mogao puno brže ostvarivati vožnje i naglašava bolje vožnje, puno veći

broj vožnji, naročito ljeti, ne računajući ovu sezonu zbog Covida, znači naročito ljeti kada bi došao brod, jer zna se što su Pile za ovaj grad, opće poznato je da bi dolje bili redovi ljudi koji bi išli taksijem. Mora reći da s njima nitko iz Gradske uprave nikada nije razgovarao, a njih smatra povlaštenim jer su oni uvijek imali svoje taksi udruženje i ranije i onda se izmislio Sindikat i smatra da je to osnovano zato da bi se pogodovalo određenoj skupini ljudi. Zna da se Sindikat inače osniva da bi se zaštitila nečija prava, ali nije jasno koja je funkcija ovog Sindikata. Kada ga pitate koje je najatraktivnije autotaksi stajalište u Gradu Dubrovniku, odgovara Pile kao i Paščara. Na Pilama imaju samo 4 mjesta, nakon što se isprazni jedno od mjesta na Pilama, jedna osoba signalizira taksistima s Paščare i oni se premjeste na Pile. Kada ga pitate tko je stavio lanac, odgovara valjda Sindikat, oni su se time i hvalili, a čak mu je gospodin Zvjerković jednom kada mu je išao posjetiti oca u dom pričao o tome. Na upit pun. tužitelja je li bilo i drugih situacija da bi se netko pokušao učlaniti u Sindikat, ali nije uspio, odgovara Loren Mehić i Mihad Popović, ali su njih namjerno učlanili u Sindikata kuhara i konobara. Zna čak da im se i rugala gospođa Lujčić. Na upit je li oko njegovog problema oko neučlanjivanja u Sindikata kontaktirao sa gospodinom Robertom Kulaš, odgovara da jest, on bi mu rekao da će sve biti kroz 10-15 dana, međutim to nije bilo nikad i njemu je bilo jasno što se događa. Na upit je li u početku pokušavao ući u Paščaru i je li bilo incidenata, odgovara jest i bila je policija i sutradan je niknuo lanac. Na upit koliko lanaca ima tamo, odgovara dva, ulazni i izlazni. Na upit ima li kakav znak, odgovara da ima, što piše na njemu, odgovara "Samo za članove Sindikata". Na upit kada je pokušavao ući u Paščaru, prije lanca ili poslije, odgovara prije, a na upit kako su se ponašali članovi Sindikata prije postavljanja lanca i je li bilo incidenata, odgovara da bi oni njima prepriježili ulaz, a prije postavljanja lanca na način da bi parkirali auta tako da oni ne mogu proći. Lanac na ulazu se podiže i spušta, a kada oni ulaze tada se on spusti, inače je uvijek dignut. Bio je spušten 2,3 dana kada je bio problem sa električnom punionicom jer netko nije mogao ući i koristiti se istom, pa je tada lanac bio spušten 2,3 dana. Na upit zna li koliko otprilike ima članova Sindikata, odgovara 200 i nešto, a koji je ukupan broj taksista u gradu, odgovara sigurno preko 1000. Zna da određeni članovi Sindikata sa gospodinom gradonačelnikom imaju Viber grupu. Na upit pun. tužitelja odgovara da smatra da se sve radi uz blagoslov Gradske uprave. Na upit pun. tuženika kada je spominjao gospodina Kalauza, u svom početnom dijelu iskaza, koja je razlika između njega i gospodina Ivana Kalauza, odgovara da je razlika u tome što je Ivan Kalauz imao staru dozvolu, a on je imao novu dozvolu, i oni su govorili da im je stara dozvola prioritet, jer su govorili da nova dozvola ne vrijedi, i ta priča osim što je bila tada, se priča i sada, a to pričaju svi oni koji imaju staru dozvolu. On je svoje članstvo za Sindikat podnosio upravo kao direktor Agitatora, a Ivan Kalauz je imao obrt. Na upit je li mu poznato jesu li plavi, narančasti i žuti taksi prije ove Odluke parkirali svoja vozila na Paščaru, odgovara da jesu. Na upit poznaje li sve tužitelje ove tužbe, odgovara većinom da. Na upit je li mu poznato zašto nitko od plavih i narančastih i žutih taksija nisu u tužbi, odgovara zato jer su primljeni u Sindikat u vrijeme kada je i on podnosio zahtjev. Na upit je li Paščara u vrijeme donošenja Odluke bila taksi stajalište ili parkiralište, odgovara taksi stajalište. Na upit kako mu je poznato da postoji Viber grupa između Sindikalaca i gradonačelnika, odgovara da se njih nekolicina o tome hvalila, a čim se nešto dogodi brzo se sve sazna, a on to nije vidio. Na upit pun. tužitelja zna li koriste li Paščaru i direktori nekih autotaksi društava, odgovara da i to Mato Vuletić, Đuro Dabo, Zvonko Pilaš, Adnan Dino Perić, oni su svi direktori društava koji su u Sindikatu. Na upit koja je zakonska razlika između starih i novih dozvola, odgovara da nema nikakve razlike između stare i nove dozvole. Na pitanje pun. tuženika je li se dozvole izdaju na obrt ili firme, odgovara ovisno o toga što su, bilo obrt, bilo firma, u njegovom slučaju je to Agitator.

Tužitelj Božo Miletić na saslušanju iskazuje da je u taksi prijevozu već 15 godina. Nije član Sindikata. On se nije niti pokušao učlaniti u Sindikat jer to mu nije zakonska obaveza. Slušao je iskaz ZZ tužitelja ad. 1 i odmah navodi da se slaže s njim samo što navodi da nije bilo natječaja, ali su oni znali da se ovo sprema za Paščaru i da će biti sjednica Gradskog vijeća, on je sam osobno nudio puno veći iznos, na pitanje koliko odgovara da ne može precizirati, ali sigurno je bio veći od 12.500,00 kuna. Opet navodi nije bilo nikakvog javnog natječaja, a oni su taj natječaj očekivali. Osim njegove ponude bila je i ponuda Žutog taksija, čije je inače puno ime Društvo autotaksi prijevoznika d.o.o., ali se o njihovim ponudama nije uopće raspravljalo jer je očito namjera bila da se to da samo članovima Sindikata koje on smatra povlaštenima. Prije ove Odluke, na Paščari su mogli parkirati svi taksisti grada Dubrovnika koji imaju dozvolu za obavljanje autotaksi prijevoza. Tvrdi da u biti nema nikakve razlike između stare i nove dozvole jer svim dozvolama je izdavatelj Grad Dubrovnik. 2018. je bila godina kada je donesen novi Zakon i kada se dogodila liberalizacija na tržištu i tada je došlo jako puno prijevoznika, sjeća se da ih je po tvrdnjama gradonačelnika bilo 3000. Nisu diskriminirani samo oni, tužitelji, nego i ostali koji ne mogu parkirati na Paščari. Na Paščari inače mogu parkirati samo Sindikalci. Ne zna točno tko je stavio lanac i znak na Paščari. On ne vozi, vozi njegov vozač i on se snalazi po gradu, a obzirom na to da ne mogu parkirati na Paščari, to jest na Pilama, šteta je nemjerljiva jer po njemu je ovo stajalište najatraktivnije, ne samo u gradu Dubrovniku, nego i cijeloj našoj državi. Kada je neki dan dobio presudu Visokog upravnog suda, a misli na presudu od 28. rujna 2020., on je poslao svog vozača da tamo parkira, međutim isti u konačnici nije mogao parkirati jer je tamo ipak bio lanac i prometni znak. Radi neparkiranja na Paščari njima je šteta cjelogodišnja, jer svi posjetitelji koji dolaze u grad Dubrovnik naravno da žele doći na Pile. Ova godina se zbog Covida ne može se ni s čim uspoređivati, ali opet je činjenica da je na Pilama najprometnije parkiralište. Na Paščari se može parkirati nekih 20-30 vozila, a na Pilama 4. Sistem je da čovjek koji sjedi na Pilama signalizira prema Paščari ili taksist koji je bio zadnji parkiran na Pilama ostane vidljivo na rubu pa se nakon toga izmakne tako da ovaj na Paščari to vidi. Lanac na Paščari se nalazi na ulazu i izlazu. Njegov vozač je inače osim ovog navedeno zadnjeg u rujnu 2020. više puta pokušavao poći na Paščaru parkirati, međutim tamo su i lanac i znak. Lanac je u pravilu uvijek dignut, osim kada ulaze članovi Sindikata, tada se spusti. U Sindikatu ih ima oko 200 i to su sve nosioci dozvole izdane po starom Zakonu. Ne zna točno koliko članovi Sindikata plaćaju članarinu Sindikatu. Na upit pun. tužitelja koji je smisao plaćanja članarine u Sindikatu, odgovara u ovom slučaju upravo Paščara. Na upit koje je funkcije obnašao ranije, odgovara bio je predsjednik Udruženja obrtnika autotaksi prijevoznika Dubrovnik, direktor društva Žutog taksija, predsjednik sekcije autotaksi prijevoznika u HOK-u. U svojstvu predsjednika sekcije u HOK-u je sudjelovao u radnoj skupini za izradu novog zakona. Da pojašni razliku između starog i novog zakona, starih i novih dozvola, po naravi koji je po njemu bio glavni motiv svega ovoga, odgovara pogodovanje imaocima starih dozvola za obavljanje autotaksi prijevoza kojih je bilo oko 225 na štetu ovih svih sa novim dozvolama, kojih, prema riječima Gradonačelnika, ima preko 3000. Koje su forme udruženja autotaksi prijevoznika, odgovara da se svaki obrtnik javlja na natječaj i kao obrtnik se registrira pri HOK-u, a kao trgovačko društvo pri gospodarskoj komori, tako da smatra da uopće nije bilo potrebe za bilo kakvim Sindikatom, on jest član Udruženja, a na pitanje može li se uopće biti autotaksi obrtnik, a da ne bude član Udruženja, odgovara: "Ne može". Svi članovi Udruženja imaju svoj način poslovanja, pa tako npr. i Žuti, Plavi i Narančasti taksi koji imaju svoje pozivne centre, a ima ih i koji nisu nigdje kao što je Agitator. Na upit odgovara da su oni i prije svega ovoga, i prije osnivanja Sindikata, dobili informaciju da će se jednoj "grupici" dodijeliti mala Minčeta odnosno Paščara na korištenje. Na daljnji upit je li po njemu iznos od 12.500,00 kuna realan za navedenu lokaciju, odgovara ni u kojem slučaju, te dodaje da je ranije svaki pojedinačni taksist plaćao iznos od 10.000,00

kuna godišnje za korištenje parkinga, a tvrdi da su i sada spremni za navedenu lokaciju ponuditi 100.000,00 kuna. Na upit odgovara da je predstavnik i Eko taksija i niti Eko taksiju nije moguće koristiti Paščaru. A sigurno da bi i Eko taksi bio zainteresiran i to s većom ponudom. Ovo taksi stajalište je funkcioniralo i ovog ljeta unatoč Covid-u i uvijek je bilo atraktivno. Velika je razlika i u broju i u kvaliteti vožnji obzirom na poziciju ovog taksi stajališta naročito zbog blizine Starog Grada, a primjerice na Pločama budu uglavnom stariji ljudi koji se žele prevesti do ulica poviše koje su strmije, kao npr. Ulica Bruna Bušića. Prije je koristio Paščaru. Na upit pun. tuženika je li mu bilo onemogućeno učlaniti se u Sindikat, odgovara: "Nisam se ni pokušao učlaniti u Sindikat jer Zakon to od mene ne traži". Na upit kada je predao ponudu, odgovara prije održavanja sjednice Gradskog vijeća, dakle ona je bila na klupama svim gradskim vijećnicima na istoj sjednici. Je li mu poznato kada je Sindikat predao ponudu, odgovara da mu nije poznato. Na upit gdje parkiraju Žuti taksiji, odgovara da ne zna, ima još nekoliko taksi stajališta po gradu i vjerojatno se tamo parkiraju. Jesu li članovi Žutog taksija članovi Sindikata, odgovara da ne bi znao, misli da su se neki vjerojatno učlanili, a neki nisu. Na upit je li mu poznato kada je Žuti taksi predao ponudu, odgovara isto prije sjednice Gradskog vijeća tako da su i one bile na stolu gradskim vijećnicima. Na upit je li mu poznato zašto Eko taksi nije u skupnoj tužbi, odgovara da ne zna.

Svjedok Đuro Šutalo na saslušanju iskazuje da je pročelnik Upravnog odjela za promet od rujna 2017. godine. Na upit suda koja je svrha ili pobuda predmetne odluke, odmah navodi da su se glede predmetne odluke održali sastanci, više njih, na kojima bude nazočan i gradonačelnik, sad ne može reći tko je bio glavni inicijator, ali Odluka je donesena na temelju ispoštovane procedure, i prošla je suglasnost MUP-a. Tvrdi da se donošenjem ove odluke nije nikome pogodovalo. Po njemu ona je donesena sukladno čl. 5 Zakona o sigurnosti prometa na cestama, kojim je propisano da se jedinicama lokalne samouprave omogućuje reguliranje parking prostora na svom području. Glede Odluke Visokog upravnog suda o obustavi izvršenja odredbi općeg akta do donošenja zakonitosti cjelokupnog akta, odnosno do donošenja odluke Visokog upravnog suda, za koje navodi da još uvijek nije donesena, navodi da za navedeno parking mjesto ispod tvrđave Minčeta nije donesena Odluka upravnog odjela za promet u Gradu Dubrovniku kojom bi se stavila van snage Odluka da na navedenom parking mjestu može parkirati samo sindikat. Ne zna tko tu parkira, nije siguran. Mora reći da Grad Dubrovnik nikad nikome nije izdao bilo kakav nalog za postavljanje bilo kakvih barijera niti lanaca, a oni su dobivali dopise i zvali bi ih na telefon. Ne može sada precizirati točno tko, jesu li to bili taksisti. On tuda prođe dnevno više puta i ne obraća pozornost je li tu lanac. Mora reći da Grad Dubrovnik nije dao nikakav nalog da se lanac postavi. Na pitanje glede donošenja navedene Odluke, zašto je baš odlučeno da tu mogu parkirati samo članovi Sindikata ..., tvrdi da je tako odlučeno, ali svi mogu biti članovi sindikata i nitko nikome ne priječi da se učlani u Sindikat, koliko je njemu poznato. On jest potpisnik Rješenja (l.s. 20), a koliko zna, da iza toga nije doneseno nikakvo novo rješenje vezano za ovaj postupak. Prošlo je dugo vremena pa se i ne sjeća da je iza toga nešto drugo potpisivao. Na upit pun. tuženika da opiše način odnosno postupanje nakon donošenja predmetne odluke, te da odgovori na pitanje tko je nadležan za postavljanje znakova na predmetnom parkiralištu, svjedok odgovara: "Moj posao završava potpisivanjem rješenja, a Sanitat brine o znakovima kao i o rezerviranim mjestima, nije siguran je li se račun kasnije ispostavlja Gradu, a misli da to sve u konačnici ide na trošak onih koji su mjesta rezervirali. Svi znakovi (kada je grad investitor) kasnije prolaze kroz građevinsku knjigu, a on tu knjigu ne lista svaki dan, jer ima čovjek koji je za to zadužen. Na upit pun. tužitelja vezano za dopise koje je dobivao, a već naveo u svom iskazu, glede predmetnog parkinga i postavljenih lanaca, svjedok odgovara: "Ja sam dobio dopis, ali sam ga prosljedio samo svom djelatniku". Na daljnje pitanje jesu li bili predstavnici

Sindikata na sastancima koje je spominjao, a prije donošenja ove Odluke, svjedok odgovara da se ne sjeća. Na upit kako je baš došao do iznosa od 12.500,00 kuna mjesečno, svjedok odgovara da ne može sjetiti, te dodaje isto kao što su i negdje drugdje određeni iznosi od 2.500,00, negdje od 3.000,00 kuna. Na upit je li u trenutku donošenja Odluke bio upoznat s drugim ponudama drugih prijevoznika koji su nudili više, svjedok odgovara da se toga ne sjeća, a opet dodaje da je prošlo dosta vremena. Na upit koji je interes Grada za ovakvu ponudu da se nešto da za manji iznos umjesto veći, svjedok odgovara da se ne sjeća, jer je i rekao da se ne sjeća ostalih ponuda. Na upit sjeća li se zašto je u ovo slučaju ukinuto ograničenje o maksimalno 10% rezerviranih mjesta, svjedok odgovara da ne zna. Na daljnje pitanje je li zna na koji rok je odlučeno da će se sklopiti Ugovor, odnosno na koje razdoblje, svjedok odgovara da misli da je godina dana. Na upit je li ovo rješenje doneseno na temelju nekog zahtjeva, odgovara da sigurno da jest jer se rješenje u upravnom postupku donose na temelju zahtjeva. Na upit je li zna na koje vrijeme trajanja je u zahtjevu Sindikat naznačio da žele sklopiti ugovor, svjedok odgovara da ne zna, ali pretpostavlja da je rješenje izdano na vrijeme koje je i traženo, ali u okviru vremenskog razloga propisanog Odlukom. Na upit sjeća li se u zadnja četiri mjeseca, je li došao ikakav zahtjev od Sindikata, svjedok odgovara misli da je dolazio i misli da nije doneseno nikakvo novo rješenje, te se i ne može donijeti jer su stavljene van snage navedene Odluke. Na upit je li mu poznato na koji rok je Sindikat sa Sanitatom sklopio ugovor, svjedok odgovara da bi to trebalo biti na onaj rok koji je napisan u rješenju jer se na temelju rješenja i zaključuje ugovor. Na upit zašto se tamo nalaze još uvijek lanci, barijere, znakovi, svjedok odgovara da to treba pitati Komunalno redarstvo Grada Dubrovnika, jer Komunalno redarstvo je nadležno uklanjati sve što se nađe nepropisano postavljeno. Na upit je li bio nazočan na sjednici Gradskog vijeća, odgovara da jest jer je bio izvijestitelj, te je li mu poznato kada je predsjednik Gradskog vijeća govorio "o onim našima", tko bi ti bili, svjedok odgovara: "Ne", dodaje da je svaki mjesec sjednica Gradskog vijeća. Dodaje da se ne sjeća je li predsjednik gradskog vijeća govorio o poštivanju starih gradskih Odluka. Sumnja da bi to govorio jer su te stare Odluke prestale važiti. Je li mu poznato je li predsjednik Gradskog vijeća govorio o ograničenjima vozila i vozača, svjedok odgovara da mu nije poznato, a to ne bi bilo zakonito jer po novom zakonu im je u nadležnosti samo reguliranje stajališta i cjenika, oblik dozvole, ali ni u kom slučaju broj vozila i vozača. Na upit kako bi definirao ovu površinu ispod male Minčete, svjedok odgovara nazvao bi je parkiralištem, to nije sigurno taksi stajalište. Na upit je li mu poznato parkira li itko tamo osim taksi vozila, svjedok odgovara da misli da je ovo ljeto bilo parkiranih i drugih vozila. Na pitanje je li komunicira sa Sindikatom ili eventualno podružnicom nekom, svjedok odgovara da on ne komunicira niti sa Sindikatom niti sa podružnicom, to je posao Sanitata. Na upit je li se spominje u njegovom rješenju ikakva podružnica, svjedok odgovara Podružnica sindikata turizma.

Svjedok Robert Kulaš na saslušanju iskazuje da je zaposlen u Čistoće od listopada 2019. godine. Nije više član Sindikata turizma i usluga Hrvatske – Sindikalne podružnice autotaksi prijevoznika (u daljnjem tekstu: Sindikat). Formalno je bio član do lipnja ove godine. Od 2013. je bio taksi vozač, a 2016. je dobio svoju koncesiju. U Sindikatu je od lipnja 2018. Njihov Sindikat je proizašao iz Udruženja obrtnika autotaksi prijevoznika. U Udruženju nisu mogli biti kolege, a baš zato jer je udruženje obrtnika, koji su imali j.d.o.o. i d.o.o. Po Statutu STUH-a, u Sindikatu su mogli biti svi taksisti – koji su punoljetni. Kako je došlo do liberalizacije tržišta, a njih je bilo 250 – po starim dozvolama Grada Dubrovnika kada je još uvijek postojao limit, upravo je svrha osnivanja tog Sindikata bila da se zaštite, a opet kaže član Sindikata je mogao biti svatko, a bilo ih je 280. Grad Dubrovnik je donio Odluku da se Pašćara izdvoji kao posebna parkirna zona, i oni su se javili na te natječaje. On je tada bio

predstavnik Sindikata. Oni su u naravi predali ponudu. Sjeća se da je bila još jedna ponuda, ali se ne može sjetiti čija. Njihova ponuda je prihvaćena. Cijelo vrijeme od prihvata ponude do njegovog novog zaposlenja u Cistoći, na Paščari parkiraju samo članovi Sindikata. Nitko drugi tada tu nije parkirao. Nakon što je sklopljen Ugovor sa Sanitatom tu je bio i lanac. Lanac je stavio upravo Sindikat jer su htjeli zaštititi ono što su dobili. Po njegovim saznanjima navedeni Ugovor je istekao i sad tu mogu parkirati i građani. On je tamo prošao upravo jutros i lanac je spušten. On osobno ne vidi razlog zašto tu ne mogu parkirati, sada kada je istekao Ugovor, i taksisti koji nisu članovi Sindikata. Kada je ranije spomenuo i drugu ponudu, zna da je bila ponuda neke firme, ali ne može se sjetiti koje. Od trenutka kad su sklopili Ugovor sa Sanitatom i stavili barijeru nije bilo sukoba sa ostalim taksistima, a prije toga je bilo nekih pokušaja. Mora reći da je svrha ovog bilo i da se riješe gužve po gradu, jer bi ranije svugdje čekali. Na upit pun. tužitelja postoji li na Paščari ikakav znak, svjedok odgovara da je znak bio – samo za članove Sindikata, a ne zna je li znak još tamo, bila je i Oglasna ploča na kojoj su razne obavijesti, članovi, popis članova, a ne zna je li ista više tamo. Na upit je li postojao još jedan lanac s druge strane, osim ovog na ulazu, svjedok odgovara lanac je bio na ulazu, a s druge – donje strane su parkirala vozila i na taj način čekali red. Na upit je li prije donošenja Odluke Sindikat imao sastanke s Gradom Dubrovnik, svjedok odgovara da nisu imali sastanke, jednostavno je Grad Dubrovnik poslao iznos i Sindikat je pristao na navedeni iznos. Na upit kako bi uopće nazvao tu površinu, svjedok odgovara da bi je nazvao parkirnom površinom. Na upit je li isplativo plaćati tu površinu, svjedok odgovara da trenutno sada nije isplativo ništa, a u to vrijeme je to bilo puno, ali se isplatilo da se ne bi čekalo i plaćalo kazne. Na upit je li Sindikat imao kakvu politiku oko broja vozača po vozilu, svjedok odgovara da nije. Na upit je li većina članova Sindikata oni taksisti koji su imali stare dozvole, svjedok odgovara jest trećina, ali je bilo i drugih. Je li svima bilo moguće učlaniti se u Sindikat, odgovara jest. Na upit je li mu poznato je li se Ante Miletić mogao parkirati tamo, svjedok odgovara isti je po njegovim saznanjima bio član Sindikata, ali nije platio članarinu, pa nije parkirao. Na upit kako se plaća članarina, svjedok odgovara uplatnicom koja se dobije od STUH-a na banci. Je li ga ikad itko kontaktirao da bi želio platiti članarinu, a da mu to nije bilo moguće, svjedok odgovara: "Mene i nisu mogli kontaktirati jer mi nismo imali pravnu osobnost, a zato su kontaktirali Dolores Lujčić." Na upit je li mu poznato jesu li svi koji su se pokušali učlaniti u Sindikat to i uspjeli, svjedok odgovara po njegovim saznanjima jesu, međutim bilo je i nekih koje su oni pozivali, ali nisu to željeli. Na upit poznaje li Krešimira Krmeka, odgovara da poznaje, te njemu u navedeno vrijeme nije bilo moguće parkirati na navedenom parkingu. Nikome tko nije imao status člana to nije bilo omogućeno, a na daljnje pitanje je li mu poznato je li se Krešimir Krmek pokušavao učlaniti u Sindikat, odgovara da mu nije poznato, a to su svi trebali rješavati sa predstavnikom Sindikata STUH-a, Dolores Lujčić. Na upit pun. tuženika, osvrćući se na navod da je bilo 280 članova Sindikata, tko su bili isti osim dubrovačkih taksista, svjedok odgovara to su bili ljudi koji su osnovali firmu ili otvorili obrt nakon liberalizacije. Na upit je li mu poznato je li bilo kakvih ograničenja ili zabrana za pristup članstvu Sindikata, svjedok odgovara da nije, jer u Statutu stoji da svi mogu biti članovi.

Iz Prijedloga odluke o izmjenama i dopunama o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku od 25. travnja 2019. godine razvidno je da se predloženim izmjenama stvaraju preduvjeti za korištenje parkirališta ispod tvrđave Minčeta koje je do sada bilo označeno kao taksi stajalište, a sada postaje parkiralište sa rezerviranim parkirališnim mjestima koje se može dodijeliti na korištenje isključivo Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik, pa je s tim u vezi potrebno djelomično izmijeniti čl. 9., 10, 11., 12. i 14., u istom prijedlogu se predlaže gradonačelniku

Grada Dubrovnika donijeti zaključak kojim se utvrđuje tekst prijedloga o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku i upućuje Gradskom vijeću na raspravu i usvajanje, izvijestitelj Đuro Šutalo.

Iz Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku, razvidno je da se čl. 9. st. 6. Odluke mijenja i glasi: "Broj odobrenih rezerviranih parkirališnih mjesta u jednoj parkirališnoj zoni može biti najviše do 10% od ukupnog broja parkirališnih mjesta u toj zoni. U prethodno navedeni postotak ne uračunava se izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta u zoni 2 (zeleni)." U čl. 10. Odluke dodaje se točka IV. koja glasi: "Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik – te iza čl. 11. se dodaje novi članak 11. a. koji glasi: "Izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta (Zona D) može se dodijeliti isključivo korisnicima iz čl. 10. t. 4. ove Odluke. Čl. 12. st. 1. mijenja se i glasi: "Visina mjesečne naknade za korisnike rezerviranih parkirališnih mjesta utvrđuje se – Sindikat turizma i usluga Hrvatske 12.500,00 kuna – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik.

Iz dopisa Društva autotaksi prijevoznika Dubrovnik d.o.o. upućenog Gradu Dubrovniku, Upravnom odjelu za promet, razvidno je da isti upućuju dopis kojim mole proceduru raspisivanja javnog natječaja glede davanja javne površine Paščare određenoj skupini autotaksi prijevoznika te iskazuju interes za navedenu lokaciju i uplatu daleko veću od 12.500,00 kuna. (l.s. 19)

Iz Rješenja od 4. lipnja 2019. godine Grada Dubrovnika, Upravnog odjela za promet, razvidno je da 1. Sindikatu turizma i usluga Hrvatske, Podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik odobrava se uporaba izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta u Dubrovniku. 2. Parkirališna mjesta potrebno je označiti odgovarajućom prometnom signalizacijom. 3. Zadužuje se "Sanitat Dubrovnik" d.o.o. sklopiti Ugovor o zakupu izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta u Zoni "D" sa Sindikatom turizma i usluga Hrvatske, Podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik na rok od godinu dana uz izračun naknade prema čl. 12. stavku 1. i 2. Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku (Službeni glasnik Grada Dubrovnika br. 11/15., 15/17., 16/17., 2/18., 14/18., 1/19. i 6/19). (l.s. 20)

Iz vlastovnice priložene u spis (l.s. 18) razvidno je da je na čestici 2779/2 – cesta – upisano javno dobro u cijelosti.

Iz preslika teksta objavljenog u Duglist-u (l.s. 14) – po dodijeli parkinga taksistima i sindikalistima razvidno je kako stoji "Parking ispod Minčete više neće biti taksi stajalište već rezervirana parkirališna mjesta koja će se dati na korištenje isključivo Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik".

Iz preslika fotografije (l.s. 23) razvidno je da je na navedenom mjestu stavljen znak "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalne podružnice autotaksi prijevoznika Dubrovnik".

Iz preslika rješenja Visokog upravnog suda (l.s. 25) od 25. srpnja 2019. godine razvidno je da se istom Odlukom obustavlja izvršenje članka 1. stavka 2., članka 2. stavka 2., članka 4. i članka 5. stavka 1. Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika", 6/19.) u dijelu koji glasi: "3. Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik.... 12.500,00 kn." Obustava izvršenja određaba općeg akta iz točke I. izreke ovog rješenja traje do donošenja presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske u postupku ocjene zakonitosti toga općeg akta.

Iz preslika odluke Vrhovnog suda RH od 28. veljače 2012. godine (l.s. 102,103) razvidno je da prema citiranoj odredbi čl. 20. ZSD stranka koja se poziva na diskriminaciju nije ju dužna dokazati sa stupnjem sigurnosti, već je dovoljno da učini vjerojatnim da je do diskriminacije došlo. Ispunjenjem tog uvjeta, protivna strana (navodni diskriminator) je dužna dokazati da diskriminacije nema. Ukoliko ne dokaže sa stupnjem sigurnosti da diskriminacije nema, ima se smatrati da je pravo na jednako postupanje povrijeđeno.

Iz Ugovora o zakupu rezerviranog parkirališnog mjesta (l.s. 21,22) razvidno je da istog sklapaju Sanitat Dubrovnik d.o.o. i Sindikat turizma i usluga Hrvatske, Podružnica autotaksi prijevoznika Zagreb, zastupana po sindikalnom povjereniku Robertu Kulaš. Razvidno je da Člankom 1. Ugovorne strane suglasno utvrđuju da je rješenjem Grada Dubrovnika, Upravnog odjela za promet, Klasa: UP/I-363-01/19-05/12, Ur. broj: 2117/01-11-19-3 od 4. lipnja 2019. godine korisniku odobrena uporaba izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta u Dubrovniku. Člankom 2. Ugovorne strane su nadalje suglasne da je točkom 3. rješenja iz čl. 1. ovog Ugovora Organizator parkiranja zadužen sklopiti Ugovor o zakupu parkirališnog mjesta u Zoni "D" na izvanuličnom parkiralištu ispod tvrđave Minčeta u Dubrovniku s Korisnikom na rok od 6. lipnja 2019. godine do 5. lipnja 2020. godine uz izračun naknade sukladno čl. 12. Odluke o organizaciji, načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku (Službeni glasnik Grada Dubrovnika broj 11/15, 15/17, 16/17, 2/18, 14/18, 1/19 i 6/19). Člankom 3. pozivom na utvrđenja iz prethodnih članaka Organizator parkiranja daje da Korisnik parkiranja prima u zakup na izvanuličnom parkiralištu ispod tvrđave Minčeta u Dubrovniku koji se, sukladno čl. 12. Odluke o organizaciji, načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku (Službeni glasnik Grada Dubrovnika broj 11/15, 15/17, 16/17, 2/18, 14/18, 1/19 i 6/19), nalazi u parkirališnoj zoni "D". Člankom 4. ovaj Ugovor sklapa se na razdoblje od 6. lipnja 2019. godine do 5. lipnja 2020. godine. Člankom 5. Zakupnik se za korištenje izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta u Dubrovniku na razdoblju od 6. lipnja 2019. godine do 5. lipnja 2020. godine Organizatoru parkiranja obvezuje platiti naknadu u ukupnom iznosu od 150.000,00 kn sa uključenim PDV-om.

Iz rješenja Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 25. travnja 2019. godine razvidno je da se istom Odlukom obustavlja izvršenje članka 1. st. 2, čl. 2. st. 2., čl. 4. i čl. 5 st. 1. Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji, načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku u dijelu koji glasi: "Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik ... 12.500,00 kuna." Obustava izvršenja odredbi općeg akta i točke I. izreke ovog rješenja traje do donošenja presude Visokog upravnog suda RH u postupku ocjene zakonitosti tog općeg akta. U presudi stoji da ovo rješenje ni na koji način ne prejudicira odluku tog suda o zakonitosti osporavane Odluke.

Iz preslika fotografija (l.s. 113-118) razvidna su, prema navodima iz podneska tužitelja, imena i redni brojevi članova Sindikata koji koriste predmetnu površinu, te (l.s. 119-

130) lista redoslijeda prvenstva za izdavanje dozvola za obavljanje autotaksi prijevoza na području Grada Dubrovnika iz 2017. godine.

Iz preslika Prijedloga zaključka o sporazumu o suradnji na razvojnom projektu HEP-a za izgradnju infrastrukture za punjenje elektromotornih vozila od 22. listopada 2019. razvidno je da u istom stoji da Grad Dubrovnik podržava i potpomaže razvoj elektromobilnosti kao prijevoznog modela koji doprinosi održivom razvoju Grada koji je kao takav kompatibilan i sa studijima i razvojnim projektima Grada Dubrovnika gdje će se sve više pažnje posvećivati povećanju zajedničke mobilnosti i smanjenju emisije stakleničkih plinova. U potpisu Prijedloga zaključka stoji pročelnik Đuro Šutalo.

Iz rješenja Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja od 30. prosinca 2019. godine razvidno je da se odbacuje inicijativa jer ne postoje uvjeti za pokretanje postupka po službenoj dužnosti. Iz istog rješenja je razvidno da je Agencija za zaštitu tržišnog natjecanja (AZTN) zaprimila je 21. lipnja 2019. godine dopis Ministarstva mora, prometa i infrastrukture sa sjedištem u Zagrebu, kojim se na nadležno postupanje dostavio podnesak ovdje punomoćnika tužitelja upućen Ministarstvu u kojem se navodi kako je Grad Dubrovnik donio Odluku kojom je dodijelio na korištenje dosadašnje autotaksi stajalište – Minčeta, samo isključivo Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik, obzirom na to kako smatra da je navedeno postupanje u suprotnosti sa Zakonom o zaštiti tržišnog natjecanja, Ministarstvo je dostavilo AZTN –u podnesak na nadležno postupanje. Podnositelj u bitnom ističe kako je parkiralište ispod tvrđave Minčeta javno dobro kojim jedinice lokalne samouprave mogu raspolagati pa tako i davati u zakup samo na temelju javnog natječaja te također ističu da navedeno parkiralište već dugi niz godina predstavlja najatraktivnije autotaksi stajalište na području Grada Dubrovnika pa će isključivi korisnici na opisan način steći znatnu tržišnu prednost pred ostalim autotaksi prijevoznicima. U rješenju stoji da u konkretnom slučaju nema dostatnih indicija za pokretanje postupka sprječavanja, ograničavanja ili narušavanja tržišnog natjecanja u smislu čl. 39. ZZTN-a, primjenom čl. 13. ZZTN-a, radi čega je ista inicijativa i odbačena. Međutim, stoji i, a što treba istaći, iako je riječ o izvršavanju samoupravne ovlasti na temelju posebnih propisa, stav je AZTN-a kako bi Grad Dubrovnik prilikom donošenja općih akata trebao svakako uvažavati i propise o zaštiti tržišnog natjecanja, pri čemu bi se osobito trebao suzdržavati od dovođenja pojedine skupine poduzetnika u povoljniji položaj na tržištu. Naime, iz utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi kako se spornom Odlukom izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta (Zona D) dodjeljuje isključivo jednoj kategoriji poduzetnika, onima koji su učlanjeni u STUH. Pritom navod Grada Dubrovnika kako se svaka pravna odnosno fizička osoba koja obavlja djelatnost autotaksi prijevoznika slobodna učlaniti u STUH, a čime stječe pristup predmetnom izvanuličnom parkiralištu ispod tvrđave Minčeta, pa stoga predmetnom Odlukom nije došlo do diskriminacije bilo kojeg autotaksi prijevoznika, nije utemeljen, budući da se na taj način izravno stavlja u povoljniji položaj članove jednog sindikata u odnosu na članove nekog mogućeg drugo sindikata. Međutim, Vijeće ovom prilikom, koristeći svoju ovlast iz članka 25. stavka 3. ZZTN-a, na temelju kojeg AZTN može tijelima jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave davati mišljenja o sukladnosti važećih zakona i drugih propisa sa ZZTN-om, ističe kako bi Grad Dubrovnik prilikom donošenja općih akata, iako je riječ o izvršavanju samoupravne ovlasti na temelju posebnih propisa, trebao svakako uvažavati i propise o zaštiti tržišnog natjecanja, pri čemu bi se osobito trebao suzdržavati od dovođenja pojedine skupine poduzetnika u povoljniji položaj na tržištu, primjerice članove jednog sindikata/udruge ili poduzetnike izvan sindikata/udruge.

Iz preslika fotografija (l.s. 166,167) razvidan je lanac na predmetnoj nekretnini i znak zabrane.

Iz preslika Odluke Rev-830/08 od 28. rujna 2011. koju u spis prilaže punomoćnik tužitelja, razvidno je da u istoj stoji da je u st. 1. čl. 391. ZV propisano da nekretninu u vlasništvu jedinica lokalne samouprave i jedinica lokalne uprave i samouprave Poglavarstva tih jedinica mogu otuditi ili njom na drugi način raspolagati samo na osnovu javnog natječaja i uz naknadu utvrđenu po tržišnoj cijeni, ako zakonom nije drukčije određeno. U st. 3. iste odredbe propisano je da su pravni poslovi sklopljeni protivno odredbama ovog članka ništavi. Spomenuta zakonska odredba je jasna i ne treba joj tumačenje te iz nje proizlazi da je ništav pravni posao kojim je nekretnina jedinica lokalne samouprave i jedinica lokalne samouprave i uprave otuđena bez javnog natječaja.

Iz Službene bilješke PU Dubrovačko – neretvanske, Policijske postaje Dubrovnik, od 28. prosinca 2019. godine razvidno je da je navedenog dana u 17,43 sati od strane operativnog dežurstva PP Dubrovnik upućen je u ulicu Iza grada u Dubrovniku, na autotaksi stajalište "Paščara", a poradi dojave da se tamo parkiraju taksi vozači bez koncesije, a suprotno postavljenom znaku. Dolaskom na mjesto događaja u 17,55 sati nije zatekao nikakvo činjenje prekršaja niti KD-a, dok su zatečeni Niko Kresić, od oca Antuna, rođen 17.01.1969. godine u Dubrovniku, sa prijavljenim prebivalištem u mjestu Sustjepan, ulica Jurja Klovića kbr. 61, grad Dubrovnik, identitet provjeren uvidom u važeću osobnu iskaznicu ser. broja 113056698 kao predstavnik Sindikata turizma i usluga Hrvatske, Podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik i taksi vozač poduzeća "Kalamos" j.d.o.o.. Nino Šuperak, od oca Stjepa, rođen 28.02.1971. godine u Dubrovniku, sa prijavljenim prebivalištem u Dubrovniku, Ulica Mandaljenska kbr. 6, identitet provjeren uvidom u važeću vozačku dozvolu ser. broja 10546755 koji se nalazio sa vozilom marke "VW" tip "Passat", reg. oznaka i broja DU-609-IC. Sa istima je obavljen obavijesni razgovor na okolnosti navedene dojave u kojem je sam Niko Kresić izjavio kako taksi vozila koja nisu članovi Sindikata turizma i usluga Hrvatske, podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik nemaju pravo koristiti navedeno autotaksi stajalište koje je zakupljeno od gradskog poduzeća "Sanitat" Dubrovnik temeljem ugovora te je na temelju toga postavljen vidno postavljeni prometni znak sa dopunskom pločom na kojoj piše: "Samo za članove Sindikata turizma i usluga Hrvatske, podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik". Nadalje, u razgovoru sa Ninom Šuperak, isti navodi kako su ostali taksi vozači tužili gradsko poduzeće "Sanitat" kao i Sindikat turizma i usluga Hrvatske, Podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik zbog navedenog spornog ugovora o zakupu koji su isti sklopili te su isti dobili rješenje sa Upravnog suda u kojem se nalaže poništavanje odluke grada Dubrovnika o dodjeli navedenog parkirališta samo za gore navedeni Sindikat te da se navedeno parkiralište mora dozvoliti i za ostale autotaksi prijevoznike te da se mora ukloniti postojeći vidno postavljeni prometni znak, a za što je isti na uvid predočio presliku rješenja sa Upravnog suda. Navedenima je skrenuta pozornost na ponašanje te su isti upućeni da nastali problem riješe putem nadležnih institucija. O svemu navedenom je izvijestio operativno dežurstvo PP Dubrovnik. Službenu bilješku potpisuje policijski službenik Ivan Kaleb.

Iz izvješća PU Dubrovačko-neretvanske, razvidno je da povodom traženja izvještavaju da je dana 28.12.2019. godine u 17,37 sati PP Dubrovnik zaprimila dojavu NN taksi vozača da se nalazi na taxi stajalištu ispod tvrđave "Minčeta", tzv. "Paščara", gdje se protivno postavljenom znaku parkiraju taxi vozači bez koncesije, te traži izlazak policije. O izvršenoj

intervenciji je sačinjena službena zabilješka. Istog dana u 20,15 sati PP Dubrovnik je zaprimila dojavu NN taxi vozača da se na parkingu ispod tvrđave "Minčeta" u Dubrovniku, ulica Iza grada, ponovno nalaze parkirana taxi vozila koja nemaju koncesiju o zakupu navedenog parkinga. O navedenoj intervenciji policijski službenici su podnijeli izvješće u radnom nalogu. Izvješće sačinjeno dana 29. prosinca 2019. godine u službenim prostorijama PP Dubrovnik po policijskim službenicima Ivan Batinović i Dragan Đurđević, a povodom izvršenja poslova auto ophodne djelatnosti na I. i III. područni sektoru dana 28./29. prosinca 2019. godine u vremenu od 20,00 do 08,00 sati, po dolasku u službu od strane šefa smjene PP upoznati su sa novopristiglim potragama, objavama i drugim novostima vezanim sa službu. I U 20,15 sati od strane dežurstva PP Dubrovnik upućeni su na adresu Iza grada bb, u Dubrovniku, poradi dojave NN osobe da se na parkingu ispod tvrđave "Minčeta" u Dubrovniku, Ulica Iza grada bb, ponovo nalaze parkirana taxi vozila koja nemaju koncesiju o zakupu navedenog parkinga. Dolaskom na m/d u 21,00 sati nisu zatekli činjenje prekršaja niti KD-a.

Na ročištu od 25. veljače 2020. godine punomoćnik tužitelja ističe da je upravo iz navedenih bilješki razvidno da se taksistima koji nisu članovi Sindikata brani korištenje predmetne površine.

Iz preslika fotografija (l.s. 194,195) razvidan je lanac na predmetnoj nekretnini kao i znak "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik".

Iz preslika fotografija (l.s. 201,202) ponovno je razvidan i lanac i znak "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik".

Iz preslika fotografija (l.s. 241) ponovno je razvidan i lanac i znak "Rezervirano za Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik".

U presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 28. rujna 2020., broj Usoz-63/19 stoji: ukidaju se članak 1. stavak 2., članak 2. stavak 2., članak 4. i dio članka 5. stavka 1. Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika", 6/19) koji glasi: "3. Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik.... 12.500,00 kn." Božo Miletić iz Dubrovnika podnio je ovom Sudu prijedlog kojim predlaže da Sud na temelju članka 83. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine," 20/10, 143/12, 152/14, 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17; u daljnjem tekstu: ZUS) po službenoj dužnosti pokrene postupak ocjene zakonitosti Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika", 6/19). Istovjetan prijedlog podnijeli su AGITATOR j.d.o.o. Dubrovnik, Fortezza Gruppo j.d.o.o. Dubrovnik, Nihad Popović vl. obrta Damir Taxi, Nova Mokošica, Daniel Miletić, vl. obrta Daniel, Čibača, Kalamos j.d.o.o. Dubrovnik i Monza Gruppo j.d.o.o. Dubrovnik. Budući da je riječ o dvama prijedlozima za pokretanje postupka ocjene zakonitosti jednog općeg akta, Sud je

spojio predmete radi donošenja zajedničke odluke. Obrazlažući prijedlog za pokretanje postupka ocjene zakonitosti Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku (u daljnjem tekstu: Odluka) podnositelji upiru na brojne odredbe naprijed navedenih zakona s kojima osporavanu Odluku smatraju nesuglasnom. Između ostalog ističu da je osporavanim odredbama Odluke izričito propisano da se jedna konkretna parkirališna površina (izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta u Dubrovniku) može dati na korištenje isključivo jednoj pravnoj osobi – Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik, bez javnog natječaja, po unaprijed propisanoj cijeni od 12.500,00 kuna. Napominju da je osporavana Odluka donesena unatoč tome što je Gradu Dubrovniku bilo poznato da predmetnu parkirališnu površinu može dati na korištenje po znatno višoj cijeni. Ističu da prema članku 47. stavku 2. ZPCP-a pravne i fizičke osobe – obrtnici koji obavljaju autotaksi prijevoz mogu koristiti sva autotaksi stajališta, iz čega zaključuju da su osporavane odredbe u nesuglasju s tom zakonskom odredbom. Pozivaju se na mišljenje Ministarstva mora, prometa i infrastrukture od 16. siječnja 2019. prema kojemu svi autotaksi prijevoznici koji imaju važeće licencije i dozvole za obavljanje autotaksi prijevoza na području određene jedinice lokalne samouprave imaju pravo pod jednakim uvjetima koristiti autotaksi stajališta na području te jedinice lokalne samouprave te da nije dopušteno različito postupanje prema pojedinim autotaksi prijevoznicima. Naglašavaju da je osporavanim odredbama Odluke, parkiralište, koje je u naravi autotaksi stajalište, dano na korištenje jednom subjektu, dok su isključeni svi ostali subjekti koji obavljaju autotaksi prijevoz. Takvo uređenje smatraju diskriminatornim budući da je jedna skupina subjekata stavljena u nepovoljniji položaj u odnosu na drugu usporedivu skupinu i to po osnovi članstva u sindikatu. Pored toga ističu da zona D (u kojoj se nalazi predmetno parkiralište), za razliku od ostalih zona u gradu, ne potpada pod ograničenje od maksimalno 10% rezerviranih parkirališnih mjesta pa se zakupljuje u cjelini umjesto pojedinih parkirališnih mjesta. Upiru i na odredbu ZR-a koja propisuje da nitko ne smije biti stavljen u nepovoljniji položaj zbog članstva u udruzi, odnosno zbog sudjelovanja ili nesudjelovanja u djelatnosti udruge. Mišljenja su da je jedina svrha osporavane Odluke da se osiguravanjem povlaštenog položaja pri korištenju parkirališne površine – u naravi autotaksi stajališta, članovima sindikalne udruge omogući stjecanje dobiti na štetu ostali subjekata na autotaksi tržištu. Napominju da je predmetno parkiralište najatraktivnije autotaksi stajalište na području Grada Dubrovnika pa će njegovi isključivi korisnici, koji su to postali pred turističku sezonu, steći znatnu tržišnu prednost pred ostalim autotaksi prijevoznicima. S obzirom na navedeno, predlažu obustavu izvršenja osporavane Odluke do donošenja presude ovoga Suda o zakonitosti Odluke. U postupku ocjene zakonitosti osporene Odluke valja poći od činjenice da je djelatnost vezana uz parkiranja javna usluga koju su prema članku 135. stavku 1. i članku 137. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine", 85/10.-pročišćeni tekst) i ZoLPRS-u dužne organizirati jedinice lokalne samouprave. Prema mjerodavnom članku 5. stavku 1. točki 6. ZSPNC-a jedinice lokalne samouprave određuju parkirališne površine i način parkiranja, zabrane parkiranja i mjesta ograničenog parkiranja, dakle, uređuju parkiranje na svom području, propisujući uvjete parkiranja, a koji uvjeti, u pravilu, vrijede jednako za sve i sve jednako obvezuju. Pored navedenog, u konkretnom slučaju ovaj Sud ima na umu odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-II-3357/2008 od 29. rujna 2010., u kojoj je, između ostalog, istaknuto da članak 5. stavak 1. ZSPNC-a jedinici lokalne i područne (regionalne) samouprave dopušta: "- odrediti parkirališta kao posebne površine za parkiranje te odrediti hoće li se na tim površinama parkiranje naplaćivati ili neće, - iz određenih razloga zabraniti parkiranje na određenim konkretnim površinama na kojima bi inače prema odredbama ZSPNC-a zaustavljanje i parkiranje bilo dopušteno, u kojem slučaju te površine treba označiti odgovarajućim prometnim znakovima zabrane zaustavljanja, parkiranja ili i jednog i drugog, i – urediti druga pitanja u vezi sa zaustavljanjem i parkiranjem vozila koja

nisu uređena ZSPNC-om." Osporeni članak 1. stavak 2. Odluke predviđa rezervirana parkirališna mjesta u jednoj parkirališnoj zoni do 10% od ukupnog broja parkirališnih mjesta u toj zoni, pri čemu se u taj postotak ne uračunava izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta u zoni 2 (zelena). S obzirom na činjenicu da nisu određeni kriteriji za određivanje ukupnog postotka broja rezerviranih parkirališnih mjesta, propisivanje maksimalnog postotka rezerviranih parkirališnih mjesta u jednoj parkirališnoj zoni na način koji je to učinjeno člankom 1. stavkom 2. osporene Odluke, ovaj Sud smatra proizvoljnim. Osporenim je odredbom članka 1. stavka 2. Odluke, bez jasnih kriterija i cilj predmetnog uređenja, ograničena mogućnost parkiranja svima onima na koje se rezervirana parkirališna mjesta ne odnose, dakle, ograničena prava svih pravnih subjekata koji ne uživaju propisanu povlasticu. Nadalje, prema osporavanoj Odluci, izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta u Dubrovniku uživa poseban status glede broja rezerviranih parkirališnih mjesta. Naime, ono ne potpada pod ograničenje koje se odnosi na postotak rezerviranih parkirališnih mjesta u pojedinoj zoni u Gradu Dubrovniku te u cijelosti potpada pod režim rezerviranih parkirališnih mjesta. Iz članka 2. stavka 2. i članka 4. osporene Odluke proizlazi da se izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta sastoji isključivo od rezerviranih parkirališnih mjesta koja je dopušteno dati na korištenje samo jednom pravnom subjektu – Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalnoj podružnici autotaksi prijevoznika Dubrovnik, odnosno članovima tog Sindikata. S druge strane, svim drugim potencijalnim korisnicima javna usluga parkiranja na konkretnom je parkiralištu nedostupna. Sud smatra da takvo normativno rješenje zahtijeva razmatranje osporenih odredaba Odluke u svjetlu antidiskriminacijskog prava. Ustavom Republike Hrvatske propisana je opća zabrana diskriminacije i zajamčena jednakost svih pred zakonom. Članak 14. stavak 1. Ustava jamči svakome u Republici Hrvatskoj prava i slobode, neovisno o njegovoj rasi, boji kože, spolu, jeziku, vjeri, političkom ili drugom uvjerenju, nacionalnom ili socijalnom podrijetlu, imovini, rođenju, naobrazbi, društvenom položaju ili drugim osobinama. Prije svega valja reći da pojam diskriminacije ne obuhvaća svako različito postupanje prema osobama u istom ili sličnom položaju. Prema praksi Ustavnog suda Republike Hrvatske, diskriminacija zabranjena člankom 14. stavkom 1. Ustava nepovoljno je postupanje prema određenoj osobi uvjetovano pripadnošću te osobe nekoj društvenoj skupini ili nekoj njenoj osobini. Zabrana diskriminacije odnosi se na zabranu nepovoljnog postupanja zbog neke osnove odnosno pripadnosti (ili nepripadnosti) nekoj skupini. Prema stajalištu Ustavnog suda, "opća zabrana diskriminacije, svima zajamčeno pravo na jednakost pred zakonom i zahtjev za ograničenje prava razmjerno naravi potrebe za ograničenjem nalažu jednako postupanje u istovjetnim ili bitno usporedivim situacijama (članak 14. Ustava), uz ustavnopravno dopustive razlike u pogledu prava i obveza pojedinih istovrsnih ili sličnih društvenih skupina, samo kada za to postoje opravdani, jasni i na Ustavu utemeljeni razlozi" (odluka i rješenje, broj: U-I-144/19 i dr. od 29. siječnja 2020.). Pojašnjavajući područje primjene testa opravdanosti razlike u postupanju (testa diskriminacije), u rješenju, broj: U-I-956/2017 od 26. lipnja 2019. Ustavni sud ističe: "Raspravljanje o (ne)jednakosti moguće je samo na temelju usporedbe položaja jednih i položaja drugih u sličnim situacijama. Kod jednakog postupanja mora postojati situacija u kojoj se prema pojedincima u jednakim situacijama postupka različito ili prema pojedincima u različitim situacijama jednako. Zakoni i praksa koji smjeraju različitom postupanju prema pojedincima ili skupinama u jednakim ili usporedivim situacijama odnosno jednakom postupanju u različitim situacijama, mogu rezultirati izravnom diskriminacijom." Za razumijevanje pravila o ograničenjima u postupanju javnopravnih tijela uslijed zahtjeva koji proizlaze iz ustavne zabrane diskriminacije valja uputiti i na stajalište Ustavnog suda izraženo u rješenju, broj: U-I-3610/2010 i dr. od 15. prosinca 2010. U toj je odluci, između ostalog navedeno: "... članak 14. Ustava ne priječi zakonodavca da prava i obveze pojedinih istovrsnih ili sličnih skupina uređuje različito, ako se time ispravljaju postojeće nejednakosti između tih skupina ili za to postoje drugi opravdani

razlozi. Različito uređenje prava i obveza, smatrat će se diskriminirajućim samo ako propisano razlikovanje nema objektivnog i razumnog opravdanja, odnosno ako se time ne ostvaruje legitiman cilj ili ako ne postoji razmjernost između propisane zakonske mjere i cilja koji se nastoji postići." Zabrana diskriminacije sadrži i članak 14. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine – Međunarodni ugovori" 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst; 8/99. – ispravak 14/02., 1/06. i 2/10., u daljnjem tekstu: Konvencija) te članak 1. Protokola 12 uz Konvenciju. Prema praksi Europskog suda za ljudska prava, diskriminacija u smislu članka 14. Konvencije, općenito govoreći, obuhvaća slučajeve nepovoljnijeg postupanja prema osobama ili skupinama u odnosu na osobe ili skupine za koje Konvencija ne zahtijeva povoljniji tretman, a za koje nepovoljnije postupanje nema odgovarajućeg opravdanja. Pored ustavnih i konvencijskih odredaba o zabrani diskriminacije, nacionalnom antidiskriminacijskom zakonodavstvu pripada i ZSD. Prema članku 1. stavku 2. ZSD-a, diskriminacijom u smislu toga Zakona smatra se stavljanje u nepovoljniji položaj bilo koje osobe po osnovi iz stavka 1. toga članka (rase ili etničke pripadnosti ili boje kože, spola, jezika, vjere, političkog ili drugog uvjerenja, nacionalnog ili socijalnog podrijetla, imovnog stanja, članstva u sindikatu, obrazovanja, društvenog položaja, bračnog ili obiteljskog statusa, dobi, zdravstvenog stanja, invaliditeta, genetskog naslijeđa, rodnog identiteta, izražavanja ili spolne orijentacije), kao i osobe povezane s njom rodbinskim ili drugim vezama. Članak 8. ZSD-a propisuje da se taj Zakon primjenjuje na postupanje svih državnih tijela, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravnih osoba s javnim ovlastima te na postupanje svih pravnih i fizičkih osoba, pri čemu su egzemplarno navedena područja primjene. Primjenjujući iznesena stajališta na činjenice i okolnosti konkretnog slučaja, valja zaključiti: Osporena Odluka omogućava parkiranje na konkretnom parkiralištu u Gradu Dubrovniku samo jednoj, točno određenoj skupini osoba, dok svima izvan te skupine u potpunosti onemogućava pristup javnoj usluzi parkiranja na tom parkiralištu. Dakle, u konkretnom slučaju postoji usporediva situacija između dviju skupina osoba o kojima je riječ (članova Sindikata turizma i usluga Hrvatske – Sindikalne podružnice autotaksi prijevoznika Dubrovnik i osoba koje nisu članovi tog Sindikata), od kojih je jedna skupina u povoljnijem položaju u odnosu na drugu. Iz navedenog proizlazi zaključak da osporena Odluka uspostavlja razliku u postupanju prema dvjema usporedivim skupinama osoba. Sljedeći korak u provođenju testa diskriminacije traženje je odgovora na pitanje postoji li objektivno i razumno opravdanje za različito postupanje prema dvjema kategorijama osoba. U tom je smislu potrebno utvrditi je li različito postupanje motivirano ostvarenjem legitimnog cilja i jesu li primijenjena sredstva razmjerna legitimnom cilju, odnosno snosi li skupina osoba koja je u nepovoljnijem položaju nerazmjernan teret. Što se tiče cilja koji se osporenim odredbama Odluke želio postići, donositelj osporenog općeg akta ističe: "...cilj odobravanja rezerviranog parkirališta mjesta (je) zadovoljavanje javnog interesa, u smislu organizacije prometa u mirovanju, osiguravanja protočnosti i sigurnosti prometa na području Grada Dubrovnika osobito područja oko povijesne jezgre Grada Dubrovnika i omogućavanje pružanja usluge prijevoza putnika putem autotaksi vozila. (...) Na udaljenosti od oko 100 metara od navedenog parkirališta, na Pilama, nalazi se autotaksi stajalište. Činjenica je da se obujam prometa na području Grada Dubrovnika u ljetnim mjesecima višestruko povećava budući je obavljanje turističke djelatnosti primarna gospodarska grana. Kako bi se osiguralo nesmetano odvijanje i protočnost prometa na navedenom području, pružanje adekvatne usluge prijevoza putnika, te smanjio broj vozila na prometnicama, bilo je neophodno u blizini autotaksi stajališta na Pilama osigurati prostor na kojem bi se osobe koje obavljaju autotaksi prijevoz mogle parkirati te u najkraćem mogućem roku stići na navedeno stajalište u svrhu ukrcaja putnika." Navedene ciljeve koje je Grad Dubrovnik želio postići donošenjem osporene Odluke Sud smatra legitimnima. Naime, nije upitno (ustavno) pravo Grada Dubrovnika da uredi promet na svom području. U tom svjetlu valja promatrati tvrdnju donositelja osporenog

općeg akta o nužnosti mjere kojom bi se u blizini autotaksi stajališta na Pilama osigurao prostor na kojem bi se osobe koje obavljaju autotaksi prijevoz mogle parkirati. Taj je legitimni cilj ostvaren člankom 3. osporene Odluke koji propisuje: "U članku 11. Odluke dodaje se stavak 5. koji glasi: ZONA D obuhvaća izvanulično parkiralište ispod tvrđave Minčeta". Međutim, donoseći osporene odredbe Odluke kojima je to parkiralište učinjeno dostupnim samo dijelu osoba koje obavljaju autotaksi prijevoz, a ne svima koji se bave tom djelatnošću, bez objektivnog i razumnog opravdanja, donositelj općeg akta uspostavio je nedopuštenu razliku u položaju dviju usporedivih kategorija osoba, namećući skupini osoba koja je u nepovoljnijem položaju nerazmjerni teret. Imajući na umu cilj koji se osporenim Odlukom želio postići, ali i činjenicu da ustavno jamstvo slobode udruživanja (članak 43. Ustava) uključuje i slobodu ne-udruživanja, tj. slobodu nepristupanja određenoj udruzi, Sud ne nalazi opravdanim razlikovanje korisnika javnog parkirališta na način na koji je to učinjeno osporenim Odlukom (po osnovi članstva u udruzi – sindikatu). S obzirom na to da Ustav svakome u Republici Hrvatskoj jamči slobodu nepristupanja udruzi, Sud smatra da korištenje te ustavne slobode ne smije dovesti do diskriminatornog postupanja prema osobama koje tu slobodu koriste. U tom smislu Sud smatra neodlučnom tvrdnju donositelja osporenog općeg akta o slobodnom u članjenju u Sindikat turizma i usluga Hrvatske. Na kraju valja uputiti i na rješenje Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, klasa: UP/I-034-03/19-01/025, URBROJ: 580-10/70-2019-002 od 30. prosinca 2019., u predmetu radi utvrđivanja sprječavanja, ograničavanja ili narušavanja tržišnog natjecanja protiv Grada Dubrovnika u povodu osporene Odluke u kojemu je izraženo sljedeće mišljenje: "... Vijeće ovom prilikom, koristeći svoju ovlast iz članka 25. stavka 3. ZZTN-a, na temelju kojeg AZTN može tijelima jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave davati mišljenja o sukladnosti važećih zakona i drugih propisa sa ZZTN-om, ističe kako bi Grad Dubrovnik prilikom donošenja općih akata, iako je riječ o izvršavanju samoupravne ovlasti na temelju posebnih propisa, trebao svakako uvažavati i propise o zaštiti tržišnog natjecanja, pri čemu bi se osobito trebao suzdržavati od dovođenja pojedine skupine poduzetnika u povoljniji položaj na tržištu, primjerice članove jednog sindikata/udruge u odnosu na članove nekog drugog sindikata/udruge ili poduzetnike izvan sindikata/udruge."

Na pripremnom ročištu od 5. prosinca 2019. godine punomoćnik tužitelja ističe da je navedena Odluka donesena upravo kao onemogućavanje "nepodobnih taksista" u korištenju Pašcare. Također ističe da svatko može tražiti zaštitu od diskriminacije. Dodaje da je upravo iz priložene liste vidljivo da su neki od osoba direktori trgovačkih društava kao autotaksi prijevoznici. Na istom ročištu punomoćnik tuženika ustraje u svom prigovoru, a naročito kod navoda o nepostojanju diskriminacije tužitelja. Dodaje da se ne radi o autotaksi stajalištu već o izvanuličnom parkiralištu.

Na ročištu održanom dana 19. lipnja 2020. punomoćnik tužitelja ističe da je Ugovor temeljem kojeg je postavljen lanac, kao i znak, istekao 5. lipnja 2020. godine, te očito novi Ugovor nije sklopljen, dok se unatoč tome na predmetno stajalište sada postavio lanac na izlazu, pa smatra da time samo dodatno je potvrđeno očito krajnje diskriminatorno ponašanje tuženika.

Na ročištu od 22. srpnja 2020. godine punomoćnik tužitelja ukazuje da je predmetna površina u zadnje vrijeme prepuna autotaksi vozilima – Sindikata turizma i usluga Hrvatske –

Sindikalne podružnice autotaksi prijevoznika Dubrovnik, kao i inzistira na donošenju privremene mjere.

Na ročištu od 18. rujna 2020. punomoćnik tužitelja, nakon što je saslušan svjedok Đuro Šutalo, požuruje donošenje odluke o privremenoj mjeri te tvrdi da je upravo iz iskaza svjedoka Šutala, koji tvrdi da ne postoji suglasnost za postavljanje barijera, to jest lanaca i prometnog znaka zabrane, te da je za njihovo uklanjanje nadležan Grad Dubrovnik putem svog komunalnog odjela, a iz spisa je razvidno da i dalje lanci i znakovi stoje.

Na ročištu od 13. studenog 2020. godine punomoćnik tužitelja ističe, a osvrćući se na navod punomoćnika tuženika, da je lanac postavio Sindikat, a ne Grad Dubrovnik, punomoćnik tužitelja ističe da tužiteljima nije poznato tko je postavio lance, jer nisu bili prisutni tijekom njihova postavljanja, no očito je da je sve rađeno u dogovoru sa Gradom Dubrovnikom, kao što je i notorno da je upravo Grad Dubrovnik taj koji je ovlašten i dužan uklanjati nepropisno i nezakonito postavljene barijere, a sve je nedvojbeno jasno i iz Zakona o komunalnom gospodarstvu. Tvrdi da je iz svih dokaza provedenih u spisu jasno razvidno da se radi o diskriminaciji.

Na ročištu od 19. lipnja 2020. punomoćnik tužitelja obzirom na nove okolnosti povlači dio tužbenog zahtjeva kojim se tražilo ukidanje rješenja temeljem kojeg je ugovor sklopljen, obzirom da je ugovor istekao, a isto tako uređuje odnosno mijenja tužbeni zahtjev iz riječi "lanca postavljenog" u "lance postavljene" kao i iza riječi "na ulazu" dodaje i "na izlazu", isto tako i u privremenoj mjeri.

Punomoćnik tuženika u podnesku od 3. srpnja 2020. se protivi povlačenju tužbenog zahtjeva te se protivi i preinaci.

Ovaj sud je dopustio preinaku tužbenog zahtjeva obzirom na svrsishodno uređenje odnosa među strankama, a u točki III. je odbio tužbeni zahtjev iz razloga jer punomoćnik tuženika nije pristao na povlačenje, a glede ukidanje rješenje kojeg je tražio tužitelj, na temelju kojeg je zadužen Saniteta sklopiti Ugovor o zakupu sa Sindikatom, bitno je za istaknuti da je navedeni ugovor istekao, a opet sud naglašava da je tužba u tom dijelu povučena, tuženik nije pristao na povlačenje, pa je presuđeno kao u izreci.

Člankom 1. Zakona o suzbijanju diskriminacije navedeno je da se ovim Zakonom osigurava zaštita i promicanje jednakosti kao najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske, stvaraju se pretpostavke za ostvarivanje jednakih mogućnosti i uređuje zaštita od diskriminacije na osnovi rase ili etničke pripadnosti ili boje kože, spola, jezika, vjere, političkog ili drugog uvjerenja, nacionalnog ili socijalnog podrijetla, imovnog stanja, članstva u sindikatu, obrazovanja, društvenog položaja, bračnog ili obiteljskog statusa, dobi, zdravstvenog stanja, invaliditeta, genetskog naslijeđa, rodnog identiteta, izražavanja ili spolne orijentacije. (2) Diskriminacijom u smislu ovoga Zakona smatra se stavljanje u nepovoljniji položaj bilo koje osobe po osnovi iz stavka 1. ovoga članka, kao i osobe povezane s njom rodbinskim ili drugim vezama. (3) Diskriminacijom se smatra i stavljanje neke osobe u nepovoljniji položaj na temelju pogrešne predodžbe o postojanju osnove za diskriminaciju iz stavka 1. ovoga članka.

Člankom 2. istog Zakona navodi se da je izravna diskriminacija postupanje uvjetovano nekim od osnova iz članka 1. stavka 1. ovoga Zakona kojim se osoba stavlja ili je bila stavljena ili bi mogla biti stavljena u nepovoljniji položaj od druge osobe u usporedivoj situaciji. (2) Neizravna diskriminacija postoji kada naizgled neutralna odredba, kriterij ili praksa, stavlja ili bi mogla staviti osobe u nepovoljniji položaj po osnovi iz članka 1. stavka 1. ovoga Zakona, u odnosu na druge osobe u usporedivoj situaciji, osim ako se takva odredba, kriterij ili praksa mogu objektivno opravdati zakonitim ciljem, a sredstva za njihovo postizanje su primjerena i nužna.

Člankom 8. istog Zakona propisano je da se ovaj Zakon primjenjuje na postupanje svih državnih tijela, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe s javnim ovlastima te na postupanjem svih pravnih i fizičkih osoba, osobito u područjima: 1. rada i radnih uvjeta; mogućnost obavljanja samostalne ili nesamostalne djelatnosti, uključujući kriterije za odabir i uvjete pri zapošljavanju te napredovanju; pristup svim vrstama profesionalnog usmjeravanja, stručnog osposobljavanja i usavršavanja te prekvalifikacije, 2. obrazovanja, znanosti i športa, 3. socijalne sigurnosti, uključujući i područje socijalne skrbi, mirovinskog i zdravstvenog osiguranja te osiguranja za slučaj nezaposlenosti, 4. zdravstvene zaštite, 5. pravosuđa i uprave, 6. stanovanja, 7. javnog informiranja i medija, 8. pristupa dobrima i uslugama te pružanju istih, 9. članstva i djelovanja u sindikatima, organizacijama civilnoga društva, političkim strankama ili bilo kojim drugim organizacijama, 10. sudjelovanja u kulturnom i umjetničkom stvaralaštvu.

Člankom 9. istog Zakona navedeno je da je diskriminacija u svim pojavnim oblicima zabranjena. (2) Iznimno od stavka 1. ovoga članka ne smatra se diskriminacijom stavljanje u nepovoljniji položaj u sljedećim slučajevima: 1. kada je takvo postupanje određeno zakonom u cilju očuvanja zdravlja i prevencije kaznenih i prekršajnih djela te kada su upotrijebljena sredstva primjerena i nužna cilju koji se želi postići, 2. pozitivne akcije, odnosno kada je takvo postupanje temeljeno na odredbama zakona, podzakonskog akta, programa, mjera ili odluka u cilju poboljšanja položaja etničkih, vjerskih, jezičnih ili drugih manjina ili drugih skupina građana ili osoba diskriminiranih po osnovama iz članka 1. stavka 1. ovog Zakona. 3. pogodovanja trudnicama, djeci, mladeži, starijim osobama, osobama s pravnom obvezom uzdržavanja koje redovito ispunjavaju obvezu uzdržavanja i osobama s invaliditetom u cilju njihove zaštite kada je takvo postupanje temeljeno na odredbama zakona, podzakonskog akta, programa i mjera, 4. u odnosu na određeni posao kada je priroda posla takva ili se posao obavlja u takvim uvjetima da ima karakteristike povezane s nekim od osnova iz članka 1. ovoga Zakona predstavljaju stvarni i odlučujući uvjet obavljanja posla pod uvjetom da je svrha koja se time želi postići opravdana i uvjet odmjeran, 5. pri zasnivanju radnog odnosa, uključanja u članstvo te u djelovanju koje u skladu s naukom i poslanjem crkve i vjerske zajednice upisane u Evidenciju vjerskih zajednica u Republici Hrvatskoj, te druge javne ili privatne organizacije koje djeluju u skladu s Ustavom i zakonima, ako tako zahtijevaju vjerska doktrina, uvjerenja ili ciljevi, 6. na temelju dobi i spola pri ugovaranju premija, osiguranina i drugih uvjeta u osiguranju u skladu s relevantnim i točnim statističkim podacima i pravilima aktuarske matematike, pri čemu troškovi vezani uz trudnoću i majčinstvo ne mogu opravdati razlike, 7. određivanja najniže dobi i/ili profesionalnog iskustva i/ili stupnja obrazovanja kao uvjeta za zasnivanje radnog odnosa ili kao uvjeta za stjecanje drugih pogodnosti vezanih uz radni odnos kada je to predviđeno posebnim propisima, 8. određivanje prikladne i primjerene najviše dobi kao razlog za prestanak radnog odnosa te propisivanje

dobi kao uvjeta za stjecanje prava na mirovinu, 9. na temelju državljanstva prema posebnim propisima, 10. stavljanje u nepovoljniji položaj pri uređivanju prava i obveze iz obiteljskog odnosa kada je to određeno zakonom, a osobito u cilju zaštite prava i interesa djece, što mora biti opravdano legitimnom svrhom, zaštitom javnog morala, kao i pogodovanja braka u skladu s odredbama Obiteljskog zakona. (3) Sve iznimke iz stavka 2. ovoga članka trebaju se tumačiti razmjerno cilju i svrsi zbog kojih su određene.

Člankom 17. istog Zakona propisano je (1) osoba koja tvrdi da je žrtva diskriminacije po odredbama ovoga Zakona ovlaštena je podnijeti tužbu i tražiti: 1. da se utvrdi da je tuženik povrijedio tužiteljevo pravo na jednako postupanje, odnosno da radnja koju je poduzeo ili propustio može neposredno dovesti do povrede prava na jednako postupanje (tužba za utvrđenje diskriminacije), 2. da se zabrani poduzimanje radnji kojima se krši ili može prekršiti tužiteljevo pravo na jednako postupanje, odnosno da se izvrše radnje kojima se uklanja diskriminacija ili njezine posljedice (tužba za zabranu ili otklanjanje diskriminacije), 3. da se naknadi imovinska i neimovinska šteta uzrokovana povredom prava zaštićenih ovim Zakonom (tužba za naknadu štete), 4. da se presuda kojom je utvrđena povreda prava na jednako postupanje na trošak tuženika objavi u medijima. (2) O zahtjevima iz stavka 1. ovoga članka odlučuje sud primjenjujući odredbe Zakona o parničnom postupku, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno. (3) Zahtjevi iz stavka 1. ovoga članka mogu se istaknuti zajedno s zahtjevima za zaštitu drugih prava o kojima se odlučuje u parničnom postupku ako su svi zahtjevi u međusobnoj vezi i ako je isti sud stvarno nadležan za njih, bez obzira na to je li za te zahtjeve propisano rješavanje u redovitom ili u posebnom parničnom postupku, osim sporova o smetanju posjeda. U tom slučaju primjenjuju se mjerodavna pravila za vrstu spora o kojoj je riječ, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno. (4) Zahtjev za objavu presude iz stavka 1. točke 4. ovoga članka sud će usvojiti ako utvrdi: 1. da je do povrede prava na jednako postupanje došlo posredstvom medija, ili 2. da je informacija o postupanju koje krši pravo na jednako postupanje bila objavljena u medijima, a objavljivanje presude je potrebno radi potpune naknade učinjene štete ili zaštite od nejednakog postupanja u budućim slučajevima. (5) Ako usvoji zahtjev za objavom presude, sud će naložiti da se presuda objavi u cijelosti. Iznimno, sud može odrediti da se presuda objavi u dijelovima ili da se iz teksta presude uklone određeni osobni podaci ako je to potrebno radi zaštite privatnosti stranaka i drugih osoba, a ne dovodi u pitanje svrhu pružene pravne zaštite. (6) Presuda kojom se nalaže objava u medijima obvezuje nakladnika medija u kojem treba objaviti presudu, bez obzira na to je li bio stanka u postupku.

Člankom 18. isto Zakona propisano je (1) ako ovim Zakonom nije drukčije određeno, za sporove po tužbi iz članka 17. stavka 1. ovoga Zakona u prvom je stupnju stvarno nadležan općinski sud. (2) Za sporove po tužbi iz članka 17. stavka 1. ovoga Zakona nadležan je pored suda opće mjesne nadležnosti i sud na čijem području tužitelj ima prebivalište, odnosno boravište te sud mjesta gdje se dogodila šteta ili je počinjena radnja diskriminacije.

Člankom 19. istog Zakona propisano je (1) prije pokretanja ili u tijeku postupka povodom zahtjeva iz članka 17. stavka 1. ovoga Zakona sud može, na prijedlog stranke, odrediti privremene mjere. (2) Na privremene mjere iz stavka 1. ovoga članka na odgovarajući način se primjenjuju odredbe Ovršnog zakona. Iznimno, pretpostavke za određivanje privremenih mjera iz stavka 1. ovoga članka jesu: 1. da je podnositelj zahtjeva učinio vjerojatnim da je povrijeđeno njegovo pravo na jednako postupanje te 2. da je

određivanje mjere potrebno radi otklanjanja opasnosti od nenadoknadive štete, osobito teške povrede prava na jednako postupanje, ili sprječavanja nasilja.

Člankom 20. istog Zakona propisano je (1) ako stranka u sudskom ili drugom postupku tvrdi da je povrijeđeno njezino pravo na jednako postupanje prema odredbama ovoga Zakona, dužna je učiniti vjerojatnim da je došlo do diskriminacije. U tom slučaju teret dokazivanja da nije bilo diskriminacije leži na protivnoj stranci. (2) Odredba stavka 1. ovoga članka ne primjenjuje se u prekršajnom i kaznenom postupku.

Člankom 22. istog Zakona propisano je u povodu zahtjeva iz članka 17. stavka 1. točke 2. i 4. ovoga Zakona sud može odlučiti da žalba ne zadržava ovrhu ili odrediti kraći rok za ispunjenje činidbe koje su naložene tuženiku.

Člankom 1. Zakona o komunalnom gospodarstvu propisano je da se ovim Zakonom uređuju načela komunalnog gospodarstva, obavljanje i financiranje komunalnih djelatnosti, građenje i održavanje komunalne infrastrukture, plaćanje komunalnog doprinosa i komunalne naknade, održavanje komunalnog reda i druga pitanja važna za komunalno gospodarstvo.

Člankom 2. st. 1. istog zakona propisano je da je komunalno gospodarstvo cjelovit sustav obavljanja komunalnih djelatnosti, građenja i održavanja komunalne infrastrukture te održavanja komunalnog reda na području općina, gradova i Grada Zagreba (u daljnjem tekstu: jedinice lokalne samouprave).

Člankom 4. st. 1. istog Zakona propisano je komunalno gospodarstvo temelji se na načelima: 1. zaštite javnog interesa, 2. razmjerne koristi, 3. solidarnosti, 4. javne službe, 5. neprofitnost, 6., supsidijarnosti, 7. univerzalnosti i jednakosti pristupa, 8. prilagodljivosti, 9. kontinuiteta obavljanja komunalnih djelatnosti, 10. kakvoće obavljanja komunalnih djelatnosti, 11. ekonomičnosti i učinkovitosti, 12. zaštite korisnika, prostora, okoliša i kulturnih dobara, 13. sigurnosti, 14. javnosti, 15. prihvatljivosti cijene komunalnih usluga, 16. zaštite ugroženih kategorija građana

Člankom 5. istog zakona propisano je da su jedinice lokalne samouprave dužne u donošenju i provođenju programa građenja komunalne infrastrukture i programa održavanja komunalne infrastrukture poštovati javni interes i omogućiti ostvarivanje i zaštitu pojedinačnih interesa na način koji nije u suprotnosti i na štetu javnog interesa (načelo zaštite javnog interesa).

Člankom 9. istog Zakona propisano je da se komunalne djelatnosti ne obavljaju radi stjecanja dobiti, već radi osiguravanja isporuke komunalnih usluga korisnicima prema načelima komunalnog gospodarstva propisanim ovim Zakonom (načelo neprofitnosti).

U postupku je neprijeporno utvrđeno:

- da je gradsko vijeće Grada Dubrovnika na 21. sjednici održanoj 7. svibnja 2019. godine, donijelo Odluku o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku, ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 6/19 od 8. svibnja 2019. godine; dalje – Odluka), kojom je izmijenjena dotadašnja Odluka o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 11/15, 15/17, 16/17, 2/18, 14/18 i 1/19),
- da je rješenjem Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 25. travnja 2019. godine razvidno je da se istom Odlukom obustavlja izvršenje članka 1. st. 2, čl. 2. st. 2., čl. 4. i čl. 5 st. 1. Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji, načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku u dijelu koji glasi: "Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaxi prijevoznika Dubrovnik ... 12.500,00 kuna." Obustava izvršenja odredbi općeg akta i točke I. izreke ovog rješenja traje do donošenja presude Visokog upravnog suda RH u postupku ocjene zakonitosti tog općeg akta. U presudi stoji da ovo rješenje ni na koji način ne prejudicira odluku tog suda o zakonitosti osporavane Odluke,
- da je Sanitat sklopio Ugovor sa Sindikatом turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaxi prijevoznika Dubrovnik na vrijeme od 6. lipnja 2019. do 5. lipnja 2020. upravo radi korištenja izvanuličnog parkirališta ispod tvrđave Minčeta, sve na temelju rješenja Grada Dubrovnika, Upravnog odjela za promet od 4. lipnja 2019. godine kojim je korisniku odobrena uporaba navedenog parkirališta,
- da se presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 28. rujna 2020., broj Usoz-63/19 stoji: ukidaju se članak 1. stavak 2., članak 2. stavak 2., članak 4. i dio članka 5. stavka 1. Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o organizaciji i načinu naplate i kontrole parkiranja u Gradu Dubrovniku ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika", 6/19) koji glasi: "3. Sindikat turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik.... 12.500,00 kn,"

Odmah je bitno za istaknuti da čl. 16 Zakona o suzbijanju diskriminacije propisuje da svatko tko smatra da mu je zbog diskriminacije povrijeđeno neko pravo može tražiti zaštitu tog prava u postupku u kojem se o tom pravu odlučuje. Dakle neosnovan je prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja kojeg ističe tuženik kada tvrdi kako bi tužitelji mogli biti samo fizičke osobe koje mogu biti članovi sindikata, jer upravo o navedenom čl. 16 ZSD-a jasno stoji svatko tko smatra da mu je diskriminacijom povrijeđeno neko pravo može tražiti sudsku zaštitu, dakle ne postoji razlika pravnih i fizičkih osoba. Dakle, sud naglašava **svatko**, a ovdje tužitelji upravo smatraju da je tuženik povrijedio njihova prava nepoštujući Zakon o suzbijanju diskriminacije radi čega i podižu ovakvu tužbu. Za dodati je da svi tužitelji i nisu pravne osobe, ali bit je upravo u čl. 16 ZSD-a, koji propisuje **svatko**, dakle svatko tko smatra da mu je povrijeđeno neko njegovo pravo. Za dodati je da sada članovi Sindikata koji koriste

navedena taksi stajališta su i poslodavci i vlasnici obrta i direktori i obrtnici. Suglasnost MUP-a nije od utjecaja za presuđenje u ovoj pravnoj stvari, jer suglasnost MUP-a nije bitna za poštivanje odredbi Zakona o suzbijanju diskriminacije, niti ulazi u pitanje diskriminacije.

Sud smatra da u ovoj pravnoj stvari također nije od utjecaja odgovor na pitanje koje postavlja tuženik u svom podnesku od 28. studenog 2019., mogu li tužitelji biti članovi Sindikata, jer tužitelji to i ne žele, tužitelji žele samo da se poštuje Zakon o suzbijanju diskriminacije, ne vrijeđa njihovo pravo na temelju nečlanstva u Sindikatu.

Čl. 43. Ustava je propisano svakom se jamči pravo na slobodno udruživanje radi zaštite njihovih probitaka ili zauzimanja za socijalna, gospodarska, politička, nacionalna, kulturna ili druga uvjerenja ili ciljeve. Radi toga svatko može slobodno osnivati Sindikate i druge udruge, uključivati se u njih **ili iz njih istupati u skladu sa Zakonom.**

Dakle, svačija je volja želi li stupiti u Sindikat ili ne, pa i vezano za to ne može netko na temelju navedenog biti diskriminiran.

Sami tužitelji koji su saslušani tijekom postupka iskazuju da ne mogu parkirati na Paščari jer je tamo uvijek lanac, a što je neprijeporno dokazano i fotografijama priloženim u ovaj spis.

Tužitelj Krešimir Krmek iskazuje da se pokušao učlaniti u Sindikat, međutim nije uspio, dok tužitelj Božo Miletić učlaniti se u Sindikat nije ni želio.

Svjedok Šutalo iskazuje da se donošenjem prijeporne odluke nije nikome pogodovalo, te je ona po njemu donesena sukladno čl. 5. ZSPC, kojim je propisano da se jedinicama lokalne samouprave omogućuje reguliranje parking prostora na svom području. Međutim, sud naglašava, regulirati da, ali ne diskriminatorno.

Ovaj sud ne poklanja vjeru u dio iskaza navedenog svjedoka kada navodi da ne zna tko tu parkira, te da tuženik nije dao nalog za barijere, jer su barijere upravo postavljene sve na temelju odluke Grada.

Nevjerojatan je iskaz svjedoka u dijelu kada iskazuje da tuda prolazi više puta dnevno te da ne vidi lanac, jer lanac se jasno vidi. Opet svjedok navodi kako svi mogu biti članovi Sindikata, međutim ovaj sud ističe da se ne može na temelju nečlanstva u Sindikatu nekome nešto uskratiti. Sam svjedok iskazuje, iako se, istina reći, dosta toga ne sjeća, da za lance i barijere treba pitati Komunalno redarstvo **Grada Dubrovnika** (sud opet naglašava).

Svjedok Kulaš iskazuje da na Paščari parkiraju samo članovi Sindikata, te nitko drugi te da je tu postojao znak "Samo za članove Sindikata" te da je postojao i lanac. Također iskazuje da je lanac tu otkako je sklopljen ugovor sa Sanitatom, koji Ugovor je sklopljen na

temelju ove Odluke, odnosno rješenja koji je donesen na temelju ove Odluke, a lanac je stavio Sindikat. Dakle lanac je postavljen upravo na temelju navedene i sporne Odluke tuženika.

Dakle, lanci i dalje postoje, što je razvidno iz fotografija priloženih u spis.

Iz rješenja Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja od 30. prosinca 2019. godine razvidno je kako bi Grad Dubrovnik prilikom donošenja općih akata trebao svakako uvažavati i propise o zaštiti tržišnog natjecanja, pri čemu bi se osobito trebao suzdržavati od dovođenja pojedine skupine poduzetnika u povoljniji položaj na tržištu.

To se upravo u ovom slučaju dogodilo jer se ne može nekoga staviti u povoljniji/nepovoljniji položaj samo na temelju članstva odnosno nečlanstva u Sindikatu, niti se može uopće nekoga prisiljavati da bude u Sindikatu, a za dodati je ponovno kako sam tužitelj Krmek ističe da mu nije niti omogućeno da bude u Sindikatu.

U ovom slučaju nije raspisan niti javni natječaj niti su uzete u obzir ponude drugih ponuditelja.

Neprijeporno je da je Visoki upravni sud još prije godinu dana obustavio odredbe navedene Odluke, a sada u rujnu ove godine donio odluku o nezakonitosti iste.

Presudom Visokog upravnog suda upravo su ukinute navedene odredbe.

U istoj Odluci stavljen je naglasak na odluku Ustavnog suda RH, broj: U-II-3357/2008 od 29. rujna 2010., u kojoj je, između ostalog, istaknuto da članak 5. stavak 1. ZSPNC-a jedinici lokalne i područne (regionalne) samouprave dopušta: "- odrediti parkirališta kao posebne površine za parkiranje te odrediti hoće li se na tim površinama parkiranje naplaćivati ili neće, - iz određenih razloga zabraniti parkiranje na određenim konkretnim površinama na kojima bi inače prema odredbama ZSPNC-a zaustavljanje i parkiranje bilo dopušteno, u kojem slučaju te površine treba označiti odgovarajućim prometnim znakovima zabrane zaustavljanja, parkiranja ili i jednog i drugog, i - urediti druga pitanja u vezi sa zaustavljanjem i parkiranjem vozila koja nisu uređena ZSPNC-om."

Neophodno je istaknuti da sam pojam diskriminacije ne obuhvaća svako različito postupanje prema osobama u istom ili sličnom položaju, jer diskriminacija je zabranjena čl. 14. st. 1. Ustava, u kojem jasno stoji da su svi pred zakonom jednaki te da svatko u RH ima pravo na slobode neovisno o njegovoj rasi, boji kože, spolu, jeziku, vjeri, političkom ili drugom uvjerenju, nacionalnom ili socijalnom podrijetlu, imovini, rođenju, naobrazbi, društvenom položaju ili drugim osobinama. Sud naglašava svi su pred Zakonom jednaki!, dakle diskriminacija je nepovoljno postupanje prema određenoj osobi uvjetovana pripadnošću te osobe nekoj društvenoj skupini ili njezinoj osobini. Zabrana diskriminacije se odnosi na zabranu nepovoljnog postupanja zbog neke osnove odnosno pripadnosti ili nepripadnosti nekoj skupini. Zabrana diskriminacije je sadržana i u Konvenciji za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Dakle, ova donesena Odluka omogućava parkiranje članovima Sindikata, ostalima ne. Dakle, članovi Sindikata su u povoljnijem položaju u odnosu na sve ostale. Za isto ne postoji legitiman cilj ničim obrazložen. Ostali taksisti su u svojim ponudama nudili veći iznos, nije bio raspisan javni natječaj, ostali taksisti snose nerazmjerni teret, dakle trpe veliku štetu obzirom na atraktivnost navedenog parkirališta gdje se ne mogu parkirati.

Kako je čl. 1. st. 2. Zakona o suzbijanju diskriminacije propisano da diskriminacijom u smislu ovoga Zakona smatra se stavljanje u nepovoljniji položaj bilo koje osobe po osnovi iz stavka 1. ovoga članka, kao i osobe povezane s njom rodbinskim ili drugim vezama, to i nečlanstvom u sindikatu to u ovom slučaju je upravo položaj tužitelja stavljen u nepovoljniji položaj upravo po navedenoj osnovi dakle nečlanstvom u Sindikatu. Navedenim ponašanjem tuženika stavljene su sve osobe u bitu autotaksi prijevoznici koji nisu u Sindikatu turizma i usluga Hrvatske – Sindikalna podružnica autotaksi prijevoznika Dubrovnik u nepovoljniji položaj. Dakle samim nečlanstvom u Sindikatu tužitelji su stavljeni u neravnopravni položaj.

Bitno je za istaknuti da je navedeno parkiralište najatraktivnije parkiralište u samom Gradu Dubrovniku što je općepoznato. Sada u ovoj situaciji taksisti koji nisu u Sindikatu onemogućeni su parkirati na navedeno mjesto. Parkiraju samo članovi Sindikata. Zakon o suzbijanju diskriminacije upravo propisuje da je navedeno zabranjeno. Navedeno parkiralište je u samoj blizini Pila tj. na ulazu u Stari Grad, gdje se ljeti kada nije Corona kriza, slijeva veliki broj ljudi naročito turista, koji žele taksi, a opće je poznato da turisti čekaju taksi u redovima na navedenom području, pa je jasno da su ne članovi Sindikata oštećeni ovom odlukom, dovedeni su u jasno nepovoljniju poziciju, u odnosu na članove sindikata, jer sa Paščare do Pila ne treba niti 30 sekundi i tu se ukrcavaju turisti koji čekaju u redovima, da bi došli do željenog cilja. Paščara dakle jest najatraktivnija pozicija stajalište za taksi.

Dakle, osporavana Odluka omogućava parkiranje na konkretnom parkiralištu samo jednoj skupini, a to je članovima Sindikata, dok je svima ostalima onemogućen pristup. Sami cilj koji se osporenim odredbom želio postići, a to je protočnost i sigurnost prometa na području Grada Dubrovnika oko povijesne jezgre, koje je u ljetnim mjesecima višestruko veće, koje Grad smatra legitimnim ciljem, međutim bitno je za istaknuti da se navedeni cilj ne može postići istim sredstvom jer je upravo utvrđena razlika u položaju članova Sindikata i ne članova Sindikata te je ne članovima Sindikata nanesena šteta, dakle nerazmjerni teret jer se ne smije na ovakav način diskriminatorno postupati prema taksistima koji nisu članovi Sindikata. Dakle, nije opravdano postavljati razlike korisnicima javnog parkirališta na način kako je to učinjeno osporavanom odlukom.

Za dodati je da upravo i u Ustavu RH, a što stoji i u presudi Visokog upravnog suda, je razvidno da je svakome se jamči sloboda nepristupanja bilo kakvoj udruzi, pa se ta ustavna sloboda ne može kršiti na ovakav način.

Dakle ne može se nekog prisiliti niti na bilo koji način da bude u nekoj udruzi niti sindikatu, a tek po tome ne može se nekog radi nečlanstva stavljati u diskriminatorni položaj.

Tužitelji su u ovom postupku učinili vjerojatnim dokaze je da je povrijeđeno njihovo pravo na jednako postupanje, da je došlo do diskriminacije, a tuženik na kojem je teret dokaza da nije bilo diskriminacije to nije dokazao.

Organizirati promet u samom Gradu Dubrovniku naročito u ljetnim mjesecima, a što je općepoznato je izuzetno složeno i komplicirano, ali se ni u kojem slučaju ne može organizirati na način da se krši Zakon o suzbijanju diskriminacije i to na način da teret snose oni koji nisu članovi Sindikata.

Dakle, iako nije upitno pravo Grada Dubrovnika da uredi promet na svom području, ali ga je trebao urediti da se ne krši Zakon o diskriminaciji i da se ne potiče položaj – razlika u odnosu članova Sindikata u odnosu na nečlanove Sindikata.

Glede svega navedenog temeljem prije citiranih odredbi odlučeno je kao u izreci ove presude, dok su rokovi određene temeljem čl. 22. Zakona o suzbijanju diskriminacije. Dakle tužbeni zahtjev je usvojen osim u dijelu kojeg je tužitelj povukao, a tuženi nije pristao na povlačenje, ali je za istaknuti da navedeni Ugovor kojeg je sklopio Sanitat sa Sindikatom, na temelju ovog rješenja je istekao, pa navedeno rješenje više i nije od značaja za ovaj postupak. Ugovor je istekao 5. lipnja 2020.

Člankom 16. st. 1. Ovršnog zakona je propisano kada je ovim zakonom novčana kazna predviđena kao sredstvo ovrhe ili osiguranja, ta se kazna može izreći fizičkim osobama u iznosu od 1.000,00 kuna do 30.000,00 kuna, a pravnim osobama u iznosu od 10.000,00 kuna do 100.000,00 kuna.

Člankom 352. st. 3. OZ propisano je da tijekom roka za žalbu niti žalba na rješenje o privremenoj mjeri ne odgađaju provedbu privremene mjere.

Člankom 263. st. 2. istog Zakona je propisano na prijedlog ovrhovoditelja, pošto utvrdi da se ovršenik i nakon donošenja rješenja iz stavka 1. ovoga članka ponašao protivno svojoj obvezi, sud će ovršeniku izreći novčanu kaznu ili kaznu zatvora kojom mu je bio zaprijetio i istodobno mu zaprijetiti novom novčanom kaznom ili kaznom zatvora ako se ponovno bude ponašao protivno svojoj obvezi.

Člankom 346. st. 1. toč. 1. Ovršnog zakona propisano je da se radi osiguranja nenovčane tražbine može odrediti privremena mjera ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine, zatim ako učini vjerojatnim i opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine, osobito time što bi promijenio postojeće stanje stvari, a toč. 2 je propisano da se privremena mjera može odrediti ako predlagatelj učini vjerojatnim da je mjera potrebna da bi se spriječilo nasilje ili nastanak nenadoknadive štete koja prijeti.

Člankom 347. st. 1. istog Zakona je propisano da radi osiguranja nenovčane tražbine se može odrediti svaka mjera kojom se postiže svrha takva osiguranja, dok je u čl 2 propisano da se zabrana smatra provedenom dostavom osobi koje se tiču.

Kako je podnositelj zahtjeva za određivanjem privremene mjere, što je i obrazloženo u ovoj presudi jasno dokazao da je povrijeđeno njegovo pravo na jednako postupanje, te da je ova mjera je upravo neophodna radi otklanjanja opasnosti od nenadoknadive štete tj. teške povrede prava na jednako postupanje, diskriminacije na temelju ne članstva u Sindikatu, koja je zabranjena i Ustavom RH, te da mu nastaje nenaknadiva šteta upravo radi nekorištenja navedenog mjesta za parkiranje i zaustavljanje, radi njegove frekventnosti, što je sud već u obrazloženju presude iznio, to je odlučeno kao u izreci rješenja o određivanju privremene mjere. Dakle sud prihvaća privremenu mjere, upravo radi sprečavanja nasilja - nastanka nenadoknadive štete, a iznad svega jer je podnositelj zahtjeva itekako učinio vjerojatnim da je povrijeđeno njegovo pravo na nejednako postupanje. Podnositelj je odbijen u preostalom dijelu koji se odnosi na novčanu kaznu jer je ista zatražena u maksimalnom iznosu, te sud smatra da će se ovako određenom kaznom postići svrha iste.

O troškovima postupka odlučeno je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a, pa su tužiteljima koji su uspjeli u ovoj parnici (odbijen samo dio koji je povučen jer je Ugovor istekao), priznati troškovi zastupanja po odvjetniku usklađeni s važećom odvjetničkom tarifom, i to trošak sastava tužbe 1.000,00 kuna, trošak prijedloga privremene mjere nije posebno priznat jer je iznesen u tužbi, trošak zastupanja na ročištima 5. prosinca 2019. (1.000,00 kuna), 16. siječnja 2020. (1.000,00 kuna), 24. siječnja 2020. (1.000,00 kuna), 25. veljače 2020. (1.000,00 kuna), 19. lipnja 2020. (1.000,00 kuna), 22. srpnja 2020. (1.000,00 kuna), 18. rujna 2020. (1.000,00 kuna), 8. listopada 2020. (1.000,00 kuna), 13. studenog 2020. (1.000,00 kuna), trošak sastava podneska od 23. listopada 2019. (1.000,00 kuna), trošak sastava podneska od 2. prosinca 2019. (250,00 kuna), trošak sastava podneska od 13. siječnja 2020. (1.000,00 kuna), trošak sastava podneska od 3. lipnja 2020. (250,00 kuna), trošak sastava podneska od 24. lipnja 2020. (250,00 kuna), trošak sastava podneska od 6. srpnja 2020. (250,00 kuna), trošak sastava podneska od 23. i 27. srpnja 2020. (1.000,00 kuna), trošak sastava podneska od 21. rujna 2020. (250,00 kuna), trošak sastava podneska od 12. listopada 2020. (250,00 kuna), trošak sastava podneska od 26. listopada 2020. (250,00 kuna), trošak sastava podneska od 30. listopada 2020. (250,00 kuna), kao i trošak pristojbe za tužbu i presudu u iznosu od 800,00 kuna (po 400 kuna), sve uvećano za 50% po Tbr. 36., što sve skupa iznosi 23.300,00 kuna

U Dubrovniku, 15. prosinca 2020. godine

Dokument je elektronički potpisan:

KATE OGRESTA
JOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:
15-12-2020
14:08:34

DN
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U DUBROVNIKU
2.5.4.97=#130D48523438303734343634353238
L=DUBROVNIK
S=OGRESTA JOVIĆ
G=KATE
CN=KATE OGRESTA JOVIĆ

Sutkinja:

Kate Ogresta Jović

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno

obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

DN-a:

- punomoćnik tužitelja odvjetnik Bojan Lujak
- punomoćnik tuženika odvjetnik Lovro Zovko